

บทที่ 3

กลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน

กลวิธี หมายถึง “วิธีพลิกแพลง โดยอาศัยความรู้ความชำนาญ” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 : 73) กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันเป็นการใช้ฝีมือ ความรู้ ความชำนาญในการเขียนของนักเขียนแต่ละคนเพื่อทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการและมีอารมณ์ขันกับเนื้อหาที่ผู้เขียนนำเสนอ (นวรรตน์ อนุสรณ์ศรีเจริญ, 2543 : 71) กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันสำคัญมากเพราะจะทำให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจ

ศศิวิมลเป็นนักเขียนที่มีชั้นเชิงในการแต่งเรื่องเพื่อสร้างอารมณ์ขันได้เป็นอย่างดี สามารถผสมผสานแนวคิดและอารมณ์ขันเข้าด้วยกันได้ ทำให้ความเรียงเชิงสร้างสรรค์มีคุณค่าและดึงดูดใจผู้อ่านให้ติดตามตลอดเรื่อง กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันที่ปรากฏในความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของศศิวิมลมีดังต่อไปนี้

1. การล้อเลียนหรือเสียดสี
2. การทำให้เป็นเรื่องเพศหรือเรื่องตลก
3. การสร้างเรื่องให้เกินจริงหรือทำให้เรื่องผิดความจริง
4. การลวงให้คิดหรือพลิกความคาดหมาย
5. การสร้างตัวละครที่บกพร่องหรือผิดปกติ

1. การล้อเลียน หรือเสียดสี

การล้อเลียน หมายถึง การเอาอย่างเพื่อขำขำเล่น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 : 993) ในทำนองล้อเลียน หรือเลียนแบบบุคคล เหตุการณ์ และงานเขียนที่มีลักษณะเป็นแบบแผน (นงลักษณ์ แซ่มโซติ, 2521 : 17) การล้อเลียนมักจะปรากฏในลักษณะของการล้อเลียนสังคม วรรณคดีหรือวรรณกรรม

การล้อสังคมเป็นกลวิธีอย่างหนึ่งที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ขัน เนื่องจากบุคคลในสังคมมีความบกพร่องหรือผิดพลาด แต่ไม่สามารถจะชี้แจงหรือตักเตือนตรง ๆ ได้ เพราะเป็นการละเมิดสิทธิผู้อื่น จึงนำบุคคลหรือเหตุการณ์นั้นมาเขียนในแง่ขบขัน เพื่อเป็นการบอกทางอ้อมแก่บุคคลที่ถูกกล่าวถึงว่าควรจะแก้ไขข้อบกพร่องนั้น เพราะพฤติกรรมที่บุคคลนั้นกระทำเป็นสิ่งที่ไม่ดีในสังคมมองเห็นเป็นสิ่งขบขัน ถ้าไม่แก้ไขก็จะเป็นสิ่งขบขันของผู้พบเห็นทั่วไป (ทัศนีย์ กระจ่างอินทร์, 2521 : 111)

การล้อเลียนวรรณคดีหรือวรรณกรรมเป็นกลวิธีหนึ่งผู้เขียนสร้างเรื่องโดยเลียนแบบ ลักษณะเด่นหรือองค์ประกอบของเรื่องที่เป็นเป้าหมาย ในขณะที่เดียวกันก็จะเปลี่ยนแปลงลักษณะ ด้านอื่น ๆ ให้มีความแตกต่างและน่าขบขัน (ไกล์รุ่ง อามระดิษ, 2533 : 208)

การเสียดสี หมายถึง การวิพากษ์วิจารณ์พฤติกรรมของมนุษย์และสถาบันต่าง ๆ ใน สังคม ด้วยกลวิธีทางวาทศิลป์หรือการสร้างอารมณ์ขัน เพื่อให้เห็นว่าสิ่งเหล่านั้นมีข้อผิดพลาดที่ ต้องแก้ไข (สุนทรีย์ สังข์อุยสุทธิ์, 2533 : 17)

การล้อเลียนและการเสียดสีมีความแตกต่างกัน คือ เรื่องที่นำมาล้อเลียนอาจจะมี ข้อบกพร่องแต่ไม่ได้เป็นเรื่องร้ายแรงหรือสำคัญที่จะทำให้ผู้ใดได้ประโยชน์หรือเสียประโยชน์ เพียงแต่ข้อบกพร่องนั้นเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระน่าขบขัน แม้จะมีการตำหนิอยู่บ้างแต่ก็ไม่ทำให้ ผู้เกี่ยวข้อง โกรธแค้นหรือเจ็บปวดอย่างไร ส่วนเรื่องที่นำมาเสียดสีเป็นเรื่องสำคัญจำเป็นต้องมีการ แก้ไขปรับปรุงเพื่อไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นอีก เช่น การเมือง กฎหมาย คุณธรรม เป็นต้น เรื่องเหล่านี้มีผลกระทบต่อสังคมหรือส่วนรวม มีผู้ได้ผลประโยชน์หรือเสียประโยชน์ ผู้ที่เกี่ยวข้อง มักจะเกิดความอับอายและโกรธแค้นจากการเสียดสี (ไกล์รุ่ง อามระดิษ, 2533 : 215)

สำหรับความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของศศิวิมลที่ใช้กลวิธีการล้อเลียนและการเสียดสี ปรากฏในเรื่องต่อไปนี้

ในเรื่อง *รักข้างรั้ว* ความคอนหนึ่งผู้เขียนบรรยายว่าคนส่วนใหญ่มักจะคิดว่าผู้หญิงที่ไม่มี สามีหรือคนรักมักจะหงุดหงิดง่ายเพราะขาดคู่คิด แต่จากประสบการณ์ที่ผู้เขียนได้พบเห็นกลับทำ ให้เกิดความคิดว่าการมีสามีหรือคนรักเป็นสาเหตุทำให้เกิดอารมณ์ขุ่นมัวหรือเบื่อกวนได้ทั้งสิ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของสามีหรือคนรัก ถ้ามีพฤติกรรมไม่ดี เช่น ดื่มเหล้า เล่นการพนัน เป็นต้น จะทำให้เกิดความทุกข์ได้ ผู้เขียนใช้กลวิธีการล้อเลียนความคิดของคนส่วนใหญ่อย่างเป็น เหตุเป็นผลกัน และในขณะที่เดียวกันก็ทำให้เกิดอารมณ์ขันด้วย ดังข้อความต่อไปนี้

มีคนตั้งข้อกล่าวหา ว่าผู้ที่ไม่มีเพื่อนคู่คิดมิตรคู่กาย มักเป็นคนหงุดหงิดขุ่นมัว ข้อนี้ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าเป็นความจริง เพราะสาวโสดหลายคนก็รู้จัก ก็ล้วนแต่ สดชื่นแจ่มใส โดยไม่ต้องอาศัยการมีสามีหรือแฟน

ในทางตรงกันข้าม ผัวหรือคู่รักนี้แหละ คือปฐมเหตุอันสำคัญที่ชักพาอารมณ์ ให้ขุ่นให้ใสได้ สุกแต่ความประพุดติของพ่อคุณพ่อทูนหัว (ศศิวิมล , 2537 : 21-22)

ในเรื่องอิทธิพลของรามเกียรติ์ที่มีต่อนักวิชาการไทย ผู้เขียนอภิปรายว่าวรรณคดีเรื่องรามเกียรติ์มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมและความเชื่อของคนไทย ในตอนที่กล่าวถึงท้าวไวยตาลพญา ยักษ์ซึ่งใช้กระบองตาลเป็นอาวุธประจำตัว ผู้เขียนล้อเลียนอาวุธคือกระบองตาลเพื่อสร้างอารมณ์ขัน โดยโยงกับไม้ตีพริกหรือสากกะเบือที่ภรรยา มักใช้ฟาดหรือตีศีรษะสามีเมื่อมีอารมณ์โกรธ ดังข้อความต่อไปนี้

นอกจากนี้ สากกะเบือยังเป็นอาวุธทางวัฒนธรรมของบรรดาเมียไทยทั้งหลาย เมียไทยใช้สากกะเบือตีหัวฟัว เมียเจ๊กถวงบึงตอ เมียฝรั่งควงไม้่นวดแป้ง เมียแขกใช้หม้อแขกสารพัดประโยชน์ไม่มีหู อันนับว่าเป็นฮาร์ดแวร์ชนิดหนึ่งนั่นแหละ แผ่นกบาลฟัว (ศศิวิมล, 2537 : 111)

เรื่องสืบสานสมบัติคือสุร ตอนที่ผู้เขียนกล่าวถึงวิธีการกำจัดปีศาจตะขาบของนักแสดงชายในละครโทรทัศน์เรื่องทายาทอสูร ผู้เขียนใช้กลวิธีการล้อเลียนเนื้อหาของบทละครโทรทัศน์เรื่องทายาทอสูร โดยแสดงให้เห็นว่าการกำจัดปีศาจตะขาบเป็นเรื่องที่ทำได้ง่าย ไม่จำเป็นต้องใช้พระขรรค์เทวดาซึ่งเป็นสิ่งหายาก เพียงแต่หาไก่หรือขี้ไก่ซึ่งเป็นสิ่งที่ตะขาบกลัวมากำจัดปีศาจตะขาบได้

ถูกคุณสมบัติ... มัวไปหาพระขรรค์เทวดามาสู้รบกับคุณยายวรรณานฎปีศาจตะขาบ
อยู่นั้นแล้วเป็นวรรณเป็นเวร

ไม่ยักหาของที่แพ้กัน คือ 'ไก่' ไก่อะไรก็ได้ จะเป็นไก่กู ไก่โด่ง ไก่เล็กฮอร์น
ยกเว้นไก่ตอนเพราะไก่ทุกชนิดในโลก พอเห็นตะขาบจะต้องวิ่งรี่เข้าจิกกินทันที
ถ้าไก่หลายตัวก็รุมกันแย่งจิกตะขาบเป็นพัลวัน ขนาดขี้ไก่ตะขาบยังกลัว

ถ้ามาหาอะไรกับคุณยายวรรณานฎปีศาจตะขาบ ไม่เชื่อลองเอาขี้ไก่สด ๆ ใ้ไปป้าย
ขโมยพร จตุรภุช คูชี้ ต้องร้องวิ๊ดวิ้งหนี หุคหัวเราะร่วนกวนประสาทได้ในทันที
ทันใด ถึงอิตาปีศาจตะขาบอ้วนนั้นก็ถอะ แม้ไม่เกลียดไม่กลัวตะขาบ แต่ก็ต้อง
รังเกียจขี้ไก่เป็นธรรมดา (ศศิวิมล, 2537 : 174)

ในเรื่อง *สมบัติแผ่นดิน* ตอนที่ลูกอุกกาบาตตกลงมาในบริเวณที่ดินของหญิงชราคนหนึ่ง เมื่อชาวบ้านรู้ว่าก็พากันมาราบไห้อูบชานั้น ผู้เขียนใช้กลวิธีการเสียดสีพฤติกรรมของชาวบ้านที่มีความเชื่ออย่างมงายว่าลูกอุกกาบาตเป็นสิ่งแปลกประหลาดจนมีการกระทำที่น่าขบขัน ดังนี้

มีการปิดทอง ปักธูป บูชาเช่นวักแก่ลูกอุกกาบาตด้วยพวงมาลัยแลดอกไม้งดงาม
แห่งตามประเพณี อาจจะมีการเลี้ยงเซียมซี ขอหวย ขอลูก ขอของหายได้คืน
และขออะไรต่อมิอะไรอีกสารพัด ตามประสาคนขี้ขอ และตามวัฒนธรรม
ประเพณีอีกเช่นกัน (ศศิวิมล, 2539 : 196)

สำหรับตอนที่หน่วยงานราชการมายึดลูกอุกกาบาตที่ตกลงมาในบริเวณที่ดินของหญิงชราโดยให้เหตุผลว่านำไปเป็นสมบัติของชาติ หญิงชราเกิดความไม่เข้าใจในการกระทำของทางราชการ และรู้สึกเสียดายลูกอุกกาบาตที่ถูกยึดไปอย่างยิ่งจึงถนัดใจให้นำลูกอุกกาบาตไปเพราะนางเข้าใจว่าลูกอุกกาบาตเป็นของตน ผู้เขียนใช้กลวิธีการเสียดสีหน่วยงานราชการแทนหญิงชราที่ไม่เข้าใจกฎหมายเพื่อความขบขัน ด้วยการใช้คำไม่สุภาพ คือ คำว่า “หมอย” หมายถึง ขนที่ของลับ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 : 1256) มาเปรียบว่าหากขนในที่ลับของนางร่วงลงบนที่ดินของนาง เหมือนกับลูกอุกกาบาตทางราชการก็น่าจะยึดเป็นเป็นสมบัติของแผ่นดินด้วย ดังข้อความต่อไปนี้

‘ราวอกจะแตกร้างวณรานลงไป’ คืออาการของขรัวยายในทันที ที่ลูกอุกกาบาต
ถูกเคลื่อนย้ายพ้นทับกระท่อมลับตาไป...ยายกินไม้ไผ่นอนไม้หลับ และไม่มียวน
ยอมรับ...

“หมอยกูร่วงสักเส้น มันมีมาถือว่าเป็นสมบัติแผ่นดิน---เก็บเข้าทางการให้คน
มาตุกันทั่วทั้งจังหวัดหรืออะ” (ศศิวิมล, 2539 : 197-198)

นอกจากนี้ผู้เขียนยังใช้กลวิธีการล้อเลียนวรรณคดีเรื่องรามเกียรติ์ โดยนำตอนที่อินทรชิตทำพิธีบูชาศานาบาตในโพรงไม้ไผ่เพื่อปลงพระชนม์พระลักษมณ์และบรีวาร ด้วยวิธีการให้นำคอกายพิฆลงในสร เมื่อแผลงศรก็จะกลายเป็นนาคจำนวนมากพันพิษและไล่รัดศัตรูจนตาย และตอนที่หนุมานหายาสังครณีกับยาครีชาด้วยความยากลำบากบนเขาสุรพยาเพื่อมารักษาพระลักษมณ์ที่ถูกหอกโมกขศักดิ์ของกุมภกรรณ (พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก, 2541 : 566-567) เชื่อมโยงกับเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทของหญิงชราสองคนในเรื่องที่ผู้เขียนแต่งขึ้น ทั้งนี้ยัง

มีการเชื่อมโยงวรรณคดีสองเรื่องคือรามเกียรติ์และเรื่องสามก๊กเข้าด้วยกันอย่างกลมกลืน ดังจะเห็นจากข้อความนี้

จากวันนั้น หลังจากต้องศรพรหมาสตร์เป็นศึกหนักหนาแล้ว ยายหนิมก็คิด
แค้นตั้งพิธิชูปศรนาศในโพรงไม้โรทันขึ้น ใช้เวลาอยู่หลายวิวัน กว่าจะหา
วัตถุเรื่องไอศถ สังกษณตรีชวาว่าน ยาร้อยแปดได้ครบครัน...

สำหรับศรนาศของยายหนิมชิ้นนี้ มีไข่ของหมดจกดสะอาดสะอาดอัน หาก
เป็นเทคนิค ‘สื่อผสม’ ที่โชค โชนเกรอะกรังด้วยกรำม้าศึกมาราวกับม้าจู่ง...ตะลุย
รบพุ่ง

ตั้งขำขันสะพานเตียงปัน จนโลหิตติดเกราะเบาะอาณ คุจราดด้วยน้ำครั่ง...!

(ศศิวิมล, 2539 : 204-206)

ข้อความข้างต้นใน*เรื่องสมบัติแผ่นดิน* ผู้เขียนนำพิธิชูปศรนาศในโพรงไม้โรทันมา
เปรียบเทียบกับกรำแค้นของยายหนิมที่เตรียมการแค้นยายเหงี่ยมศัตรูคู่อาฆาต โดยจะนำ
ผ้าอนามัยที่ใช้แล้ววางไปในเขตแดนบ้านยายเหงี่ยมเพื่อให้เป็นสมบัติของยายเหงี่ยม ทำให้ผู้อ่าน
เกิดความขบขันในพิธีกรรมของยายหนิมที่มีความยิ่งใหญ่ สักดิ์สิทธิ์ น่าเกรงขาม เหมือนกับ
พิธีกรรมที่อิทธิฤทธิ์ประกอบขึ้น นอกจากนี้มีการเปรียบ “ศรนาศ” กับผ้าอนามัยที่ใช้แล้วซึ่ง
เป็นสิ่งที่ยายหนิมหามาด้วยความยากลำบากว่าเป็น “เทคนิคสื่อผสม” ซึ่งมีความสกปรกและสีแดง
แห่งเกรอะกรังเหมือนอาณม้าของจู่งในวรรณคดีเรื่องสามก๊กที่เกรอะกรังไปด้วยเลือดเพราะผ่าน
การสู้รบมาอย่างโชกโชน

เรื่องถึงเวลาแล้วหรือยัง ผู้เขียนกล่าวถึงละครโทรทัศน์เรื่องดาวพระศุกร์ โดยใช้กลวิธี
การล้อเลียนความไม่สมจริงในการสร้างตัวละครเพื่อให้เกิดความขบขัน กล่าวคือ ตัวละครเอกฝ่าย
ชายของเรื่องซึ่งมีชาติกำเนิดเป็นผู้ดีมีตระกูล และมีการศึกษาที่ดีไม่น่าที่จะไปเที่ยวสถานบริการ
ทางเพศและได้พบกับตัวละครเอกฝ่ายหญิง ผู้เขียนใช้คำว่า “ก๊วย ก๊วย” ดอกย้าการกระทำให้เห็นว่า
เป็นสิ่งที่น่าอับอาย เป็นการสร้างความขบขันให้แก่ผู้อ่าน ดังข้อความต่อไปนี้

ก๊วย...ก๊วย...คุณภาคย์ หน้าตาก็ดี ๆ ที่แท้ชอบเที่ยวช่อง ‘ตีกระหรี’ สูทก็ใส่ ไม่ว่าจะ
จะลินซ์หรือดินเนอร์ สองมือก็จับมิดซ้อมจังก้าอยู่ตามโรงแรมหรูทุกมือ มาดก็
ขริมวางสง่าท่าทีราวกับสั่งมาจากนอกตั้งแต่หัวจรดเท้า แต่รสนิยมก็ยังดั้งเดิม...
แบบว่าไม่พ้นช่องเจ้าหวี (ศศิวิมล, 2540 : 189 -190)

เรื่องความว่างในช่องโหว่ ร่องไปในรอยไทย ผู้เขียนกล่าวถึงความแตกต่างด้านการกระทำ และความคิดของเด็กและผู้ใหญ่ โดยผู้ใหญ่มักต้องมีการพิจารณาในการคิดกระทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็ก ผู้เขียนใช้กลวิธีการเสียดสีพฤติกรรมผู้ใหญ่บางคนที่มีพฤติกรรมหรือความคิดไม่สมวัย เช่น ความเชื่อเรื่องผี โดยใช้ถ้อยคำเสียดสีผู้ใหญ่ที่กลัวผีทำตัวเหมือนเด็กไม่มีความคิด ดังข้อความนี้

ช่องว่างระหว่างวัยระหว่างเด็กและผู้ใหญ่ก็คือ เด็กมักกลัวผี แต่ผู้ใหญ่ไม่กลัวที่ไม่กลัวก็เพราะกลัวผีจะเป็นผีหรือเป็นเพื่อนผีเข้าไปทุกทีแล้วก็เป็นได้

ในทำนองเดียวกัน หากมีผู้ใหญ่ที่โตแล้วก็ยังกลัวผีเหมือนเด็กๆ ก็แสดงว่าผู้ใหญ่ท่านนั้นสามารถรักษาความเป็นเด็ก หรือความน่ารักเอยน่ารักครุ่น... เหมือนแรกจะรุ่นจะรู้เคียงสาเอาไว้ได้สถาวร น่าสรรเสริญนัก (ศศิวิมล, 2540 : 245)

เรื่องธรรมชาติสรร ตอนที่ผู้เขียนและคณะเดินทางไปทอดกฐินที่จังหวัดอุบลราชธานี ผ่านจังหวัดนครราชสีมาและได้แวะสักการะอนุสาวรีย์ท้าวสุรนารี ผู้เขียนสังเกตว่าคนส่วนใหญ่ไม่ได้เรียกท้าวสุรนารีหรือคุณหญิงโมแต่กลับเรียกว่าย่าโม ผู้เขียนใช้กลวิธีล้อเลียนพฤติกรรมของคนไทยส่วนใหญ่ที่มักจะนิยมเรียกวีรบุรุษหรือวีรสตรีที่ตนเคารพนับถือแบบนับญาติ แต่ผู้เขียนไม่ได้เรียกเช่นนั้น ดังข้อความต่อไปนี้

โปรดสังเกตว่าเราไม่เรียกท่านว่า ‘ย่าโม’ เพราะมีบังอาจเอี่ยมจะไปนับญาติกับท่าน เป็นที่น่าสงสัยว่าอนุสาวรีย์อื่นๆ ทำมัยไม่ไปนับญาติ เช่น ทวดทองเหม็น ดาดอก อาจันหนวดเขี้ยว ปู่ทองแสงใหญ่ น้ำโชติ ลุงขุนสรรค์พันเรื่อง อีบุญเหลือ กู๋ทองดีฟันขาว ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม ได้ยินมาว่าคนทรงบางสำนัก เรียกสมเด็จพระเจ้าตากสิน แสดงว่าคนทั้งประเทศมักนับญาติกับวีรบุรุษวีรสตรีทั้งสิ้น (ศศิวิมล, 2541 : 293)

ตัวอย่างข้างต้นผู้เขียนได้กล่าวล้อเลียนโดยใช้คำเรียกเครือญาตินำหน้าวีรบุรุษเพื่อสร้างความขบขันอีกด้วย เช่น ทวดทองเหม็น อีบุญเหลือ กู๋ทองดีฟันขาว เป็นต้น นอกจากนี้ในเรื่องเดียวกันผู้เขียนใช้กลวิธีการเสียดสีพฤติกรรมของผู้ที่ชอบนิทาน แม้จะรู้ว่าการนิทานเป็นสิ่งไม่ดีแต่ก็ชอบกระทำ ดังกลอนสุภาพบทต่อไปนี้

แม้นมนุษย์หยูคว่านินทากัน
 นั่งทั้งวันหุบปากเหมือนซากผี
 คงจืดชืดชาติรสหมกซีวี
 เหมือนไม่มีปากพูดไว้พูดจา
 หากมนุษย์หยูค่นินทาไม่ว่าใคร
 คงบ้ำไปบ่อดเบือเบือตายหา
 ให้สำรวมอินทรีย์ดีวาจา
 ขอปากหมาอย่างนี้ดีกว่าเอ๊ยฯ (ศศิวิมล, 2541 : 305)

ในเรื่องปัจจัยที่ 5 ผู้เขียนใช้กลวิธีการเสียดสีพฤติกรรมของผู้ที่ใช้เทคโนโลยีการสื่อสาร
 ในทางที่ไม่เกิดประโยชน์ โดยยกตัวอย่างการใช้โทรสารหรือแฟกซ์ส่งข้อมูลข่าวสาร ซึ่งล้วนแต่
 เป็นเรื่องที่ไม่สร้างสรรค์ สร้างความเดือดร้อนให้ผู้รับทั้งสิ้น ดังข้อความต่อไปนี้

...แฟกซ์ทำได้ตั้งใจสารพัด ด่ากันทางแฟกซ์ก็ได้ ส่งรูปโป๊ให้ดูกันทางแฟกซ์ก็
 ได้ ปลูกระคมก้อมือบกันทางแฟกซ์เขาก็ทำกันมาแล้ว ที่ยังทำไม่ได้ก็มีการด่า
 น้ำพริกเป็นต้น ด้วยผู้ครกกับสากกะเบือมิได้ (ศศิวิมล, 2541 : 267)

ตัวอย่างข้างต้นผู้เขียนกล่าวล้อเลียนการใช้งานโทรสารที่ทำได้ทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการ
 ส่งข้อความคำทอกัน ส่งรูปตามกอนาจาร หรือส่งข้อความปลูกระคม แต่โทรสารก็ด่าน้ำพริก
 ไม่ได้ซึ่งเป็นการสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้อ่าน นอกจากนี้ยังล้อเลียนความแพร่หลายของเทคโนโลยี
 ที่กลายเป็นสิ่งจำเป็นของคนทุกเพศทุกวัย ไม่เว้นแม้กระทั่งพระภิกษุที่ดื่อกศึกษาวิธีการใช้เครื่อง
 คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ซึ่งบางครั้งอาจต้องศึกษาร่วมกับสตรีเพศอันเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม
 ผู้เขียนใช้กลวิธีการเสียดสีพฤติกรรมการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ในข้อความ
 ต่อไปนี้

หากสมัยนี้ ใครทำบุญด้วยถวายคอมพิวเตอร์ กุศลจะนำส่งให้รู้แจ้งเห็นจริง
 มีปัญญาเหมือนพระสารีบุตร มีฤทธิ์เหมือนพระโมคคัลลานะ มีความจำเอนเป็น
 พหูสูตเหมือนพระอานนท์ โดยเฉพาะถวายเครื่องอินเทอร์เน็ตอันเป็นเครื่องวิเศษ
 สุด เขาว้าวรู้อะไร ๆ หมดโลกานูโลก

...ธรรมชาติได้จัดสรรให้หลวงพี่ต้องไปนั่งเรียนคอม ฯ ปะปนกับหนุ่มมารหรือสีกา เป็นจำนวนมาก มีนางตัณหา ราคา อรติ เป็นต้น

ปานจะนี่หลวงพี่จะจับเป็นหรือยังก็ไม่รู้ หรือจะไปจับอื่นที่มันจับง่ายกว่าจับ เครื่องคอม ฯ หรือจะเอาดีทางคอมพิว ฯ เพียรจนไปได้สมมุติศักดิ์เป็นพระราชวรมุนินอินเดอรันต์ (ศศิวิมล, 2541 : 275-276)

เรื่องสุสานรัก ผู้เขียนกล่าวถึงความสมหวังในรักของหนุ่มสาวว่าต้องอาศัยความเมตตาสนับสนุนจากผู้ใหญ่แต่ละฝ่าย แต่บางครั้งความเมตตาของผู้ใหญ่ก็กลับกลายเป็นปัญหาได้เช่นกัน ผู้เขียนกล่าวเสียดสีพฤติกรรมของคนทีประพฤติดุเดือดเรื่องชู้สาว เห็นได้จากข้อความนี้

การอิงผู้ใหญ่ทำให้ผู้ใหญ่มีเมตตา ถ้าผู้ใหญ่ไม่ปรานีเสียแล้วก็จบกัน เพราะผู้ใหญ่เหมือนพระเจ้าอาจบันดาลโทษภัยต่าง ๆ ให้มีมาบีฑาด้วยความเกลียดชัง น้ำหน้าเด็ก

กลางครั้งอิงไปอิงมา เด็กก็เลยได้กับผู้ใหญ่ ดังตัวอย่างที่มีให้เห็นออกนอกเถที่แม่ขายได้กับลูกเขย หรือลูกสะใภ้ได้กับพ่อผัว เรื่องมันเป็นเสียอย่างนี้ (ศศิวิมล, 2541 : 131)

เรื่องสินรัก สินสุข ผู้เขียนล้อเลียนวรรณคดีเรื่องจันทโครพตอนที่จันทโครพต่อสู้กับโจรป่า แล้วสั่งให้นางโมราส่งพระขรรค์ให้แต่โจรป่ากลับแย่งชิงพระขรรค์จากมือนางโมราได้ จันทโครพจึงถูกฆ่าในที่สุด ผู้เขียนใช้กลวิธีล้อเลียนวรรณคดีเพื่อสร้างความขบขัน โดยชี้แนะว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเหตุสุดวิสัยไม่ใช่ความผิดของนางโมรา แต่ผู้ผิดคือจันทโครพที่มัวชักช้าปล่อยให้โจรป่าแย่งพระขรรค์ไป ดังนี้

จันทโครพไม่ได้บอกว่าให้ส่งข้างไหนแน่ นางโมราเพิ่งออกมาจากผอบ เกิดมาก็ไม่เคยเห็นพระขรรค์ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาใช้ทำอะไร ออกมาจากผอบ เดินได้ก็ตีเท่าไหรแล้ว เปรียบนางอย่างไก่อกระบอก เขาเลี้ยงด้วยกะทิแขนขาไม่เป็นง่อยลืบนับว่าบุญ แล้วอยู่ดี ๆ จะให้ส่งพระขรรค์ตอนหลุดนูน เป็นเราเราก็เชื่อเหมือนกัน

นางถือค้ำมอยู่ที่ต้องรีบส่งให้ทั้งอันโดยเร็วจะมามีวักกลับค้ำมได้อย่างไร โครพจะยอมไปจับอีตรงคม ๆ ถือค้ำมก็ส่งให้ทั้งค้ำม จันทโครพเชื่อมัวแต่กริดนิ้วจับคมมืด มหาโจรมันเลยคว้าค้ำมไปเสียก่อน (ศศิวิมล, 2541 : 301)

เรื่องปัญหาโลกแตก ผู้เขียนใช้กลวิธีการเสียดสีคำนิยมของสังคมที่หวังประโยชน์หรือ ชัยชนะ ด้วยการพูดหรือแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ โดยไม่มีความจริงใจ เช่น ผู้ที่เข้าประกวดความงาม จะตอบคำถามในลักษณะสร้างความประทับใจต่อสังคม แม้ว่าความจริงแล้วอาจจะไม่ได้คิดหรือทำ อย่างที่พูด ดังนี้

ถ้าถามพวกประกวดนางงาม ไม่ว่าจะนางงามท้องถิ่นจำพวกธิดาชาวสวนหรือนางงามระดับประเทศระดับโลกกระทั่งนางงามจักรวาล คำตอบจะต้องเหมือนกันหมด ไม่ว่าโลกจะแตกหรือไม่แตก คือช่วยเหลือสังคมค่ะ

คงไม่มีนางงามคนไหนตอบว่าจะต้องรีบมีผัวก่อนโลกจะแตก ใครตอบเช่นนี้ เป็นอดตำแหน่งนางงามสาวประเภทสองก็ยังไม่ได้ เพราะตอบตรงไปตรงมาเกินไป สังคมไม่นิยม (ศศิวิมล, 2542 : 294)

ในเรื่องเดียวกันนี้ผู้เขียนนำกลวิธีการเสียดสีมาใช้ในตอนที่กำลังถึงลักษณะความเป็นอยู่ของเจ้าหนี้ ที่มีเงินให้ผู้อื่นกู้ยืมแต่กลับกินอยู่อย่างขาดแคลนส่วนลูกหนี้มักจะใช้ชีวิตอย่างสุขสบายเห็นได้จากข้อความต่อไปนี้

เป็นที่น่าสังเกตว่าคน โคนยืมทั้งหลาย มักจะเป็นคนจนอยู่เสมอ จะกินจะอยู่ กระหมัดกระหม่อม จะใช้จ่ายนิกหนานิกหลังถั่วถั่วจนในที่สุดเสขไม่ยอมใช้จ่ายประเภทควักไม่ออก รอให้ใครไม่รู้มาควักไปฉิบ

คนที่ยืมเงินคนอื่นเขาต่างหาก คือคนรวย นั่งรถคันใหญ่เท่าบ้าน ใช้ของนอก ตั้งแต่หัวจรดตีน มีโครงการแผนงานโน่นนี่ล้นร้อยล้านพันล้านอยู่เสมอ และใช้มือถือวงวนตุรกีอยู่ทั้งวัน (ศศิวิมล, 2542 : 295)

นอกจากนี้ผู้เขียนยังใช้การเสียดสีลักษณะนิสัยของผู้ที่เป็นเจ้าหนี้ คือมีความตระหนี่และโลกซึ่งเป็นสาเหตุที่ยอมให้ผู้อื่นกู้ยืมเงิน ดังกลอนสุภาพบทต่อไปนี้

เจอน้ำเป็นยืมทุกที
ไม่รู้กูเป็นหนี้มีงมาแต่ชาติไหน
ว่าจะเข็ดละคะคราวนี้
เจอน้ำอีกทีก็เสือกให้มันจนได้

ผู้อสู้ออมถนอมเขียม

นุ่งเขียมห่มเขียมเอาไว้ในไห

.....

กำเงิน ไปตลาดค้าขาดหว่างขา

แล้วกำเงินกลับมาไม่ยอมซื้อหาอะไร

จะซื้อจะหาคิดหน้าคิดหลัง

สตุ้งตั่งคี่ไม่ให้รั่วไหล

ที่ยอมให้กูเพราะกูอยากได้ดอก

ที่ยอมให้หลอกเพราะดอกมันขั่วใจ (ศศิวิมล, 2542 : 301)

เรื่องมารหัวใจ ผู้เขียนใช้กลวิธีการล้อเลียนวรรณคดีกับการแต่งหน้าของเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่ง โดยกล่าวถึงกรรมวิธีในการหุงน้ำทิพย์ของนางมณฑาในวรรณคดีเรื่องรามเกียรติ์ ที่ต้องใช้เวลานานมาเชื่อมโยงกับการผัดหน้าทาแป้งของอ้อยเพื่อนผู้เขียนว่าต้องใช้เวลานานพอ ๆ กัน แต่ในที่สุดเพื่อให้เข้ากับยุคสมัยเพื่อนของผู้เขียนก็เปลี่ยนมาใช้แป้งคลับตามสมัยนิยมแทน และผู้เขียนได้เชื่อมโยงเนื้อเรื่องตอนนี้กับวรรณคดีเรื่องราชาธิราช โดยกล่าวว่าอ้อยไม่ต้องเสียเวลาผนกระแจะเหมือนตัวตัวละครในเรื่องราชาธิราชอีกต่อไป เพราะอ้อยมีแป้งทู่เว่ยที่ใช้ได้ทันที ดังข้อความนี้

...ทุกเช้าก่อนจะมาทำงานที่โบสถ์ อ้อยต้องตั้งพิธีผนทานาคะ ราวกับนางมณฑาจะหุงน้ำทิพย์กว่าจะเข้าโบสถ์ได้ก็สายเอาการ แต่หน้าवलวอกสมใจเลยต้องเลิกใช้ทานาคะ เนื่องจากกินเวลาเหลือเกิน

เพื่อประหยัดเวลาตามยุคสมัย เพราะไม่ใช่สมัยมะเทิงมัยเจิง หรือมะโดคบวชจะได้นั่งผนกระแจะอยู่ได้ครึ่งก่อนวัน เธอจึงเปลี่ยนมาใช้ทู่เว่ยอย่างราคาย่อมเยา...

(ศศิวิมล, 2542 : 369)

เรื่องมนุษย์สัมพันธ์ ผู้เขียนใช้กลวิธีการเสียดสีพฤติกรรมความไม่มีมนุษยสัมพันธ์ของหญิงสาวคนหนึ่งที่ตามคู่รักมาร่วมเดินป่ากับคณะของผู้เขียน หญิงสาวคนดังกล่าวไม่ยอมพูดจาทำความรู้จักกับใคร ๆ ในคณะเดินป่า แม้กับคู่รักของตนก็พูดน้อยมาก ผู้หญิงคนนั้นคงเห็นว่ามนุษยสัมพันธ์งไม่สำคัญเท่าเพศสัมพันธ์ ซึ่งเห็นได้จากข้อความนี้

สรุปรวมความว่าคำน้อยหล่อนมิได้เอ่ยให้ใครได้อื่นประหนึ่งเป็นใบ้ แม้แต่กับแฟนตัวเอง หล่อนก็ใช้วาจาเป็นสื่อน้อยที่สุด ใช้วิธีเล่นลูกกะตาแทนล้ามภาษามือ จึงถือได้ว่าหล่อนไม่ต้องใช้มนุษย์สัมพันธ์กับใครเลย ใช้แต่เพศสัมพันธ์อย่างเดียว ตั้งแต่ไปจนกลับ (ศศิวิมล, 2542 : 18)

เรื่องหลงสมมุติ ผู้เขียนใช้กลวิธีการล้อเลียนพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มักประพฤตินอกใจภรรยา โดยกล่าวว่านอกจากเจ้าหน้าที่ตำรวจจะมีผู้บังคับบัญชาหลายระดับในที่ทำงานแล้วยังมีผู้บังคับบัญชาที่บ้านคือภรรยาและลูกอีกด้วย หากเจ้าหน้าที่ตำรวจมีความประพฤติผิดวินัยในหน้าที่ก็จะถูกผู้บังคับบัญชาลงโทษ ในทำนองเดียวกันถ้าเจ้าหน้าที่ตำรวจประพฤติผิดวินัยที่บ้านด้วยการมีภรรยาน้อยก็จะถูกผู้บังคับบัญชาที่บ้านคือภรรยาลงโทษอย่างหนักถึงขั้นเสียชีวิตได้ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงมีผู้บังคับบัญชาทั้งที่ทำงานและที่บ้านซึ่งน่าเห็นใจอย่างยิ่ง ดังข้อความต่อไปนี้

มีคนบอกว่า ตำรวจส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะยศชั้นไหน มีเมียเป็นผู้กำกับทุกคนคือ กำกับผัวซึ่งเ็นตำรวจ บางครั้งก็มีลูกเป็นรองผู้กำกับด้วย

อาชีพตำรวจจึงเป็นอาชีพที่น่าเห็นใจ ไหนจะต้องคอยบำบัดทุกข์บำรุงสุขประชาชน ไหนจะมีเจ้านายหลายชั้นคอยบังคับบัญชา กลับมาบ้านยังมีเมียมีลูกเป็นผู้กำกับ ตำรวจคนไหนมีเมียน้อยได้จึงควรแก่การสรรเสริญ สมควรเป็นหน่วยสวาทที่แท้จริง

แต่ลงท้ายจุดจบของผู้กระทำผิดกฎหมายบ้านเมืองก็จะคล้าย ๆ กัน คือถูกผู้กำกับหลวง หรือเมียหลวงกระทำวิสามัญฆาตกรรม ยิ่งดาบคาบ้านเมียน้อยคาโรงพัก บางทีก็คาบ่อน เห็นเป็นข่าวอยู่เรื่อย ๆ (ศศิวิมล, 2542 : 60-61)

ผู้เขียนกล่าวเสียดสีพฤติกรรมของข้าราชการบางคนที่หลงคิดว่าตนเองมีความสำคัญเหนือประชาชนทั่วไป ในทัศนะของผู้เขียนเห็นว่าประชาชนมีความสำคัญต่อสังคมมากกว่าข้าราชการ โดยกล่าวเปรียบข้าราชการเหมือนกับเส้นผมที่ดูสูงส่งแต่ไม่ได้มีความสำคัญต่อร่างกายมากนัก และเปรียบประชาชนเหมือนกับเท้าหรือส้นเท้าที่ถูกมองว่าเป็นอวัยวะที่ต่ำต้อยแต่กลับมีความสำคัญต่อร่างกายมาก ดังข้อความนี้

ข้าราชการท่านไหน สัมผัสไปว่าคนไม่ใช่คนธรรมดา นึกว่าอยู่บนบวาล
ประชาชน งอกบนหัวคนดูเส้นผมซึ่งเส้นผมหลุดร่วง กลายเป็นหัวล้านเสียก็ไอ้
เท่านั้น อัตรภาพอื่นยังอยู่ได้ไม่เค็ดรื้อน

แต่ส่วนที่เราว่าคำด้อย เช่นสันติน ไม้มักไม้ได้ ไม้มักไม้ต้องเดิน กลายเป็น
ง่อยเปลี้ยเสียขา (ศศิวิมล, 2542 : 63)

เรื่องดอกไม้วัดฝีมือ ผู้เขียนใช้กลวิธีการเสียดสีพฤติกรรมของคนไทยที่หลงชั้นชมและ
ยินยอมให้ต่างชาติเอาเปรียบ โดยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีของตนเองและประเทศชาติ ดังนี้

เมืองไทยเหมาะแก่การถ่ายทำหนัง คนไทยใจดีเห็นเป็นฝรั่งก็ตื่นตาแหกปลื้ม
ปรมเข้าไปตั้งครึ่งก่อนจะเอาอะไรละมีให้ทั้งนั้น ช่างม้าวัวควาย ผู้คน ทิวทัศน์
วัดวาอาราม ฯลฯ ถูกก็ถูก ง่ายก็ง่าย ให้ฝรั่งได้ไม่สิ้นไม่เปลือง

เมื่อหนังฝรั่งเข้ามาถ่ายทำในเมืองไทย คาราไทยก็ควรจะได้ร่วมแสดงด้วย ถือ
เป็นเกียรติเป็นศักดิ์ศรี การไปยุ่งไปจิงกับฝรั่ง จะได้น้ำเสียเนื้ออันใดไม่ทราบถือ
ว่าขอกันกินมากกว่านี้

...ทางราชการบ้านเมืองอนุญาตให้เรื่องมอทัต ๆ ถ่ายทำได้ตามปรารถนา เพราะ
โบราณสถานเมืองไทยมีหลายแห่ง พังเสียแห่งยังเหลือให้พังเล่นอีกหลายแห่ง
ไทยไม่มีหระกับของแค่นี้ (ศศิวิมล, 2542 : 247-249)

ข้อความข้างต้นเห็นว่าคนไทยส่วนใหญ่มีความนิยมชมชอบชาติตะวันตก แม้แต่
หน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่พิจารณาอนุญาตให้กองถ่ายทำภาพยนตร์จากตะวันตกมาใช้สถานที่ใน
ประเทศไทยเป็นฉากในการถ่ายทำก็อนุญาตให้มีการใช้สถานที่อย่างง่ายดาย แม้ว่าสถานที่ที่
อนุญาตให้ถ่ายทำจะเป็น โบราณสถานอันเป็นสมบัติล้ำค่าของชาติ ในเรื่องเดียวกันนี้ผู้เขียนยังใช้
กลวิธีการเสียดสีหน่วยงานราชการของไทยที่ยอมให้มีการขุดถอนต้นไม้จำนวนมากเพียงเพื่อจะ
สร้างฉากสำหรับการถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องเดอะบิช โดยเปรียบให้เห็นว่าต้นไม้แต่ละต้นต้องใช้
เวลานานกว่าจะเจริญเติบโตไม่เหมือนกับขนในที่ลับที่ถอนแล้วใช้เวลาไม่นานถึงออกยาวและหยิก
เหมือนเดิม ดังข้อความนี้

อนึ่ง ดินไม้ต้นไรที่จะถอนจะจิมพื้นฟูให้ใหม่ มันไม่ง่ายเหมือนถอนขน
จำเพาะเมื่อไหร่ ทำสัมสักระเดี้ยวก็ฟูฟ่อง แต่กระนั้นก็จะเร็วทันใจ กว่าจะ

ชาวหยิกหยิกเหมือนคนเดิม พวกมึงก็ถ่ายเสร็จสะบัดก้นกลับไปไม่รับรู้ แต่ลูกหลานไทยต้องอยู่กับซากที่ไ้พวกเลวชาติทำทิ้งไว้ (ศศิวิมล, 2542 : 251)

สรุปได้ว่าความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของศศิวิมลใช้กลวิธีการล้อเลียนหรือเสียดสีวรรณกรรมหรือวรรณคดีไทย ในประเด็นความรู้สึกรู้จักคิด ค่านิยม อุปนิสัย พฤติกรรมของมนุษย์และอาชีพ ซึ่งก่อให้เกิดความขบขันและยังเป็นการชี้ให้เห็นข้อผิดพลาดทางอ้อมเพื่อให้ผู้ประพจน์ได้นำไปแก้ไขปรับปรุงอีกด้วย

2. การทำให้เป็นเรื่องเพศ หรือเรื่องสัปดน

เรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติ แต่สังคมไทย ไม่นิยมที่จะกล่าวถึงอย่างเปิดเผยเพราะคิดว่าเป็นเรื่องที่สมควรปกปิด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่กล่าวถึงอวัยวะเพศทั้งทางตรงและทางอ้อม เรื่องที่มีความหมายเกี่ยวพันเรื่องเพศ หรือเรื่องที่ชวนให้คิดไปถึงพฤติกรรมทางเพศ เป็นต้น (กัญญา นาคสิทธิวงษ์, 2531 : 27-30) ส่วนเรื่องสัปดนมักจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศ หรือเรื่องที่ควรปกปิดไม่สมควรนำมาพูดถึง เช่น อัจจาระ อาเจียน เป็นต้น (ทัศนีย์ กระจ่างอินทร์, 2521 : 92)

ในวรรณกรรมสื่ออารมณ์ขันมักจะพบเรื่องเพศหรือเรื่องสัปดนได้ง่าย เพราะคนเรามักจะพร้อมอยู่แล้วที่จะหัวเราะกับเรื่องดังกล่าว แม้ว่าในร่างกายจะมีอวัยวะที่จะทำให้เกิดอารมณ์ขันเกี่ยวกับเพศน้อย แต่คนเรามีวิธีการกล่าวถึงเรื่องเหล่านี้้อย่างมากมาย (กัญญา นาคสิทธิวงษ์, 2531 : 27-30)

สำหรับความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของศศิวิมลปรากฏกลวิธีการทำให้เป็นเรื่องเพศ หรือเรื่อง สัปดนในเรื่องต่อไปนี้

เรื่องอิทธิพลของรามเกียรติ์ที่มีต่อนักวิชาการไทย ผู้เขียนกล่าวถึงอิทธิพลของวรรณคดีเรื่องรามเกียรติ์ในประเด็นต่าง ๆ แล้วโยงไปสู่เรื่องเรื่องเพศหรือเรื่องสัปดนเพื่อสร้างอารมณ์ขันดังนี้

แล้วยูเคยได้ยินประโยคที่เป็นรามเกียรติ์แท้ ๆ อันนี้บ้างหรือเปล่าเล่า

“หนุมานข่มตอ !”

ฝรั่งชื่อทำตาแป้ว บอกว่าไม่เคยได้ยินจริง ๆ

อ้าว...นี่เรียกว่าไม่รู้จริง หนุมานข่มตอนี้เป็นชื่อทำตอผู้ของไทย

เหมือนกัน จะเรียกว่ามวยก็ได้ แต่เขาไม่ค่อยกันบนเวทีมวยไทยหรอก เขาต่อยกันในที่ลี้ลับร โหฐาน... (ศศิวิมล, 2537 : 103)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนสร้างอารมณ์ขันโดยนำสำนวน “หนุมานข่มตอ” ซึ่งมี
ความหมายสื่อถึงพฤติกรรมทางเพศมาใช้กับการกล่าวถึงอิทธิพลของวรรณคดีไทยเรื่องรามเกียรติ์ที่
มีคือนักวิชาการไทยว่า “เป็นท่าค่อสู้ของไทย...จะเรียกว่ามวยก็ได้” และ “ต่อยกันในที่ลับ
รโหฐาน”

หลังจากนางสีดาลุยไฟ ไม่ปรากฏว่ามีสิ่งใดมอดไหม้ระคายเคืองแม้แต่น้อย
แต่นักวิชาการผู้ชอบพินฟอยหาตะเจ็บ ไม่ยอมปักใจเชื่อในข้อยุตินี้
ถาม : ไฟร้อนแรงออกฉะนั้นไม่มีอะไรมอดไหม้เพราะไฟลนเลยเถา ?
ตอบ : มี...แต่ไม่ใช่ผลกระทบโดยตรง เป็นผลกระทบข้างเคียง (side effect)
ถาม : กรุณาอธิบาย จะได้บันทึกไว้เป็นขุมทรัพย์ทางปัญญา แก่นักวิจัยรุ่นต่อไป
ตอบ : ผลกระทบข้างเคียงนั้น ก็คือ พระโลมาประเทศ แม้มิได้มอดไหม้ แต่มี
อาการหงิกงอ

เป็นการให้อิทธิพลเรื่องรามเกียรติ์ ต่อมนุษยชาติโดยตรงเป็นมรดกโลก สืบ
ต่อมาจนเท่า ทุกวันนี้ (ศศิวิมล, 2537 : 125-126)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนสร้างความขบขันโดยกล่าวถึงการลุยไฟของนางสีดาเพื่อพิสูจน์
ความบริสุทธิ์ในตอนท้ายของวรรณคดีเรื่องรามเกียรติ์ว่าแม้ไฟจะไม่ทำให้นางสีดาได้รับบาดเจ็บ
หรืออันตรายใด ๆ แต่ก็น่าจะได้รับผลกระทบบ้าง นั่นคือ ขนในที่ลับของนางสีดาเกิดการหงิกงอ
เพราะถูกความร้อน ด้วยเหตุนี้มนุษยโลกทุกคนจึงมีขนในที่ลับหงิกงอ

เรื่องวิมานนี้สี่ชมพู ผู้เขียนกล่าวถึงช่างไม้ชื่อนายโยโซปและภรรยาที่มีรูปร่างอ้วนและ
ตัวใหญ่เหมือนนักร้องชื่อมาบถู นายโยโซปมักถูกภรรยาทุบตีแต่ก็ไม่มีการหย่าร้างเกิดขึ้น
ผู้เขียนเห็นว่าน่าจะมีสาเหตุมาจากความสามารถในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของภรรยา ทำให้นาย
โยโซปพึงพอใจเป็นเหตุให้ต้องอยู่กับภรรยาต่อไป ผู้เขียนใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องเพศเพื่อ
สร้างความขบขัน ดังข้อความต่อไปนี้

อย่างไรก็ตาม ถึงจะบอบช้ำลำเค็ญปานใด ก็ไม่มีการเลิกราหย่าร้าง สายน้ำยัง
ตัดไม่ขาด สายสวาทตัดขาดได้อย่างไร ขยายมาว่าอาจจะมีบทบาทลึกลับไม่แพ้มา
ดอนน่า โยโซปก็เลยไปไหนไม่รอด ต้องจมน้ำพริกด้วยเก่า ถ้วยเบ้อเริ่ม ทุกเช้า
คำ อยู่จนบัดนี้ (ศศิวิมล, 2539 : 17)

ในเรื่องเดียวกันผู้เขียนกล่าวถึงทิดอันสิดปินที่มาทำงานอยู่ที่บ้านผู้เขียนมีความ โกรธเคืองนายฮานาฟิคนับรดที่ซื้อพลาสติกแล้วนำมาไว้บนรดทำให้เกิดกลิ่นเหม็น ทิดอันจึงแข่งให้อวัยวะเพศของภรรยาฮานาฟิมีกลิ่นเหม็นเหมือนกลิ่นพลาสติก ดังข้อความนี้

พลาสติกร้านวีรพันธุ์ด้วยทองบางบ่อ มีกลิ่นร้ายกาจนัก หน้าผลไม้แคดก็ไม่ค่อยจะมี เขาเรียกพลาสติกหน้าฝน ส่งกลิ่นคุ้งคาวนำไปทิ้งรด ทิดอันนั่งนึกแข่งชักขอให้พระเจ้าจงบันดาลให้คูหรัหัสย์ของเมียฮานาฟิทั้งสี่ จงมีกลิ่นละม้ายคล้ายพลาสติกหน้านี้ทอญ (ศศิวิมล, 2539 :32)

ข้อความนี้ผู้เขียนใช้คำว่า “คูหรัหัสย์” หมายถึง ความลับที่ควรปิดบัง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 : 254-255) ดังนั้น “คูหรัหัสย์” ที่ทิดอันกล่าวถึงจึงน่าจะมีความหมายถึงของลับหรืออวัยวะเพศของภรรยาฮานาฟิ

นอกจากนี้ในเรื่องเดียวกันผู้เขียนได้เลือกใช้คำที่มีความหมายโดยนัย และกล่าวเชื่อมโยงถึงพฤติกรรมขององคฺุลิมาลกับตัวละครในเรื่องเพื่อสร้างความขบขัน เห็นได้จากข้อความต่อไปนี้

“มีคนหนึ่ง หอยใหญ่!” ผู้ให้การหมายถึงคนงานหญิงคนหนึ่ง ชื่อลม หรือลมหรือคุณปรารมภ์ก็อาจเป็นได้...

“แกมีลูกแล้วตั้งสิบกกว่าคนนะนั่นนะ”

“แล้วผิวล่ะ?” ใครคนหนึ่งตั้งวิจิจิกจนาสงกาศขึ้น

“อะ โห---แทบจะเอาห้อยรอบสะเอว”

มันหมายถึงอะไรก็อย่าไปรู้เลย ผู้ช่างเปรียบเทียบเปรยคงจะได้ความบันเทิงใจมาจากเรื่องในสมัยพุทธกาล ที่จอมโจรองคฺุลิมาลผู้ชอบฆ่าฟันประหัดประหารผู้คนแล้วเก็บนิ้วมาผูกห้อยแขวนไว้รอบ ๆ คอเป็นสถิติ (ศศิวิมล, 2539 : 40)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนใช้คำว่า “หอย” ซึ่งสื่อความหมายโดยนัยหมายถึงอวัยวะเพศหญิงและยังกล่าวว่คนงานหญิงดังกล่าวมีสามีมาก ซึ่งจะเห็นได้จากคำกล่าวว่ “แทบจะเอาห้อยรอบสะเอว” นั่นคือ มีการกล่าวเชื่อมโยงถึงพฤติกรรมของโจรองคฺุลิมาลที่ตัดนิ้วมือคนมาห้อยรอบคอกับจำนวนสามีของหญิงคนงาน ซึ่งเป็นการสื่อความหมายโดยนัยว่านางมีสามีจำนวนมากถึง

ขนาดที่ว่าหากตัดอวัยวะเพศของชายที่เป็นสามีของนางมาร้อยเป็นพวงก็คงร้อยได้เกือบรอบสะเอวของนางทีเดียว

เรื่องสมบัติแผ่นดิน ผู้เขียนได้ใช้คำพวน คำที่มีความหมายโดยนัย และคำขยายสื่อเรื่องเพศหรือเรื่องสัปดน โดยนำเสนอในรูปแบบของกลอนสุภาพได้อย่างเข้มข้นและสร้างความขบขันอย่างไม่รู้สีกว่าหยาบคาย ดังตอนที่ยายหนิมคำทอขายเหยี่ยมซึ่งผู้เขียนบรรยายเป็นบทกลอนดังนี้

เอออีหมอกหงอกหงอยนั่งลอยหมอน
 รำละครในเวจเสรีงใหม่ใหม่
 ไม่เช็ดตูดเช็ดก้นคนจัญไร
 เอาซี่ปายข้างฝาบานนี้
 ทำหัวหมอกกฎหมายอีควายเหยี่ยม
 เทียวถือเสียมขุดเห็ดอีเป็ดผี
 มะม่วงมึงมะม่วงกูดูให้ดี
 มิใช่ผีมะม่วงพวงผัวมึง (ศศิวิมล, 2539 : 203-204)

ตัวอย่างดังกล่าวผู้เขียนใช้คำว่า “ลอยหมอน” เป็นคำพวนสื่อความถึงเรื่องขบขันในที่ลับ คำว่า “ผีมะม่วง” หมายถึง ชื่อผีที่โคนขาหนีบเกิดจากตอมน้ำเหลืองได้รับการคิดเชื้อจากกามโรคชนิดหนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 : 750) และคำว่า “พวง” เป็นคำที่มีความหมายโดยนัยสื่อถึงอวัยวะเพศชาย ทั้งนี้มีการใช้คำขยายที่ใช้คำ ได้แก่ “อีเป็ดผี”, “อีควาย”, “มึง”, “กู” และ คำว่า “จัญไร” ซึ่งหมายถึง เลวทราม, เป็นเสียด, ไม่เป็นมงคล (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 : 298) แม้คำเหล่านี้จะเป็นคำไม่สุภาพแต่เมื่ออยู่ในบริบทดังกล่าวก็ไม่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกหยาบคายกลับสร้างความขบขันและทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการตามที่ผู้เขียนนำเสนอมากขึ้น

เรื่องธาตุกตัญญู ผู้เขียนกล่าวถึงบุคคลที่ได้รับเชิญให้มาสนทนาร่วมรายการต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ แล้วนั่งไม่ระมัดระวัง โดยเฉพาะผู้หญิงที่สวมกระโปรงสั้นหรือผู้ชายที่นั่งกางขาจะทำให้ผู้ชมที่ชมอยู่เห็นสิ่งที่สมควรปกปิด ผู้เขียนเลือกใช้คำที่สื่อความหมายโดยนัยถึงอวัยวะเพศได้อย่างขบขันและมีรสชาติ ดังข้อความต่อไปนี้

ภาษาชาวบ้านเขาเรียกว่า ‘นั่งหวอออก’ ทั้ง ๆ ที่ไฟก็ไม่ได้ไหม้ แก๊สก็ไม่ได้ระเบิดที่ไหนสักชนิด แต่หวอก็เปิด หวอออกมาชื่อหวอเห็นแต่ไกล...

นิกอีกที หรือมองต่างมุม นิกอีกทีก็น่าเห็นใจหวอ สถิตอยู่ในหูลาอุดอุบอ้าว อัดอัดอับขึ้นออกอย่างนั้น ไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน หวอก็อยากออกมาหาใจหาย คอ รับแดดรับลมกะเขาบ้าง จะให้กบดานตะใคร่ขึ้นเป็นตะเข้แก่ เช่นอีค้างเกยชั้ย ได้อย่างไร...

แต่ถ้าเป็นสุภาพบุรุษจะหนุ่มชะแรแก่แต่อย่างไรก็ตาม พอนั่งแปะฝั่งผายลง ตรงที่แล้วขาทั้งสองก็ต้องกางออกจะมานั่งหนีบหวอก็ไม่ควร เพราะสุภาพบุรุษ ย่อมไม่มีหวอ

เนื่องจากกล้องโทรทรรศน์ย่อมไม่เข้าใครออกใคร ทีนี้ละ ผู้ชมทางบ้าน ก็จะได้ เห็นข้าวต้มมัดจิ้มปูดเป่งเป็นตระพองอยู่ตรงเป่าต่อหน้าต่อตา ข้าวต้มมัดเหล่านี้มัด เล็กก็มีมัดใหญ่ก็มี ถ้ามัดใหญ่เพราะเป็นไส้เลื่อน ก็จะมีรูปพรรณเหมือนข้าว เหนียวคือฮวนจิ้มซีอิ้วดำ ตอนที่ยังไม่ได้หั่นเป็นแว่น ๆ (ศศิวิมล, 2539 : 339-340)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึงคำว่า “หวอ” ซึ่งสื่อความหมายโดยนัยถึงอวัยวะเพศหญิง ไม่ใช่สัญลักษณ์เตือนภัยเมื่อมีเหตุไฟไหม้หรือแก๊สระเบิด และคำว่า “ข้าวต้มมัด” ซึ่งสื่อความหมาย โดยนัยถึงอวัยวะเพศชายเพราะผู้เขียนเห็นว่ามีลักษณะเป็นมัด ๆ คล้ายกัน ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ ขันเมื่อเข้าใจและจินตนาการตามที่คุณเขียนนำเสนอ

เรื่องกลิ้งตบะชวนดม ผู้เขียนกล่าวถึงนางคนธรรพ์ในนิบาตชาดกเรื่องหนึ่งที่พระพุทธเจ้า เสวยพระชาติเป็นนักบวช นางคนธรรพ์ได้ยั่ววนนักบวชจนมีความสัมพันธ์กัน ผู้เขียนสามารถ เลือกใช้คำเพื่อกล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศ โดยไม่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่ายาบโตนแต่อย่างใด ดังนี้

...นางคนธรรพ์มาถึงยังหน้ากุฏินั้น เห็นชฎิลหนุ่มน้อย รูปร่างแรกเล้งตั้งพาน ใช้การได้ นางจึงแสวงสาละวนนั่งปั้นลูกข้างถ่างหวอออก ให้ชฎิลเห็นของชฎิล หนุ่มตั้งตะเกิดมาก็ไม่เคยเห็นสตรี ไม่รู้หน้ารู้หลัง ไม่รู้กระทั่งหอยเหาแต่่าหีบ อะไรทั้งนั้นจึงถามว่า

“เจ้าเป็นชฎิลพวกไหน ? จึงมีชฎาทำด้วยดอกไม้อะไร ?”

นางคนธรรพ์ไม่ตอบ ทำทีเป็นนั่งอ้าขาไว้จะลูกข้างเฉยอยู่อย่างนั้น ดังว่ากำลัง สนุกเต็มที

ชฎิลหนุ่มเห็นรอยแยกที่หว่างขานาง นึกสงสัยบุงจว่า

“องคชาติของเจ้าโดนอะไร ? จึงปรากฏเป็นแผลใหญ่-เล็ก น่ากลัว!”

“ข้าพเจ้ามาระหว่างทาง พบหมี่ใหญ่ มันได้กั๊กองคราติของข้าพเจ้า จนเป็น
แผลเหวอะหะคังนี้”

ชฎิลหนุ่มตกใจ สงสารเป็นห่วงยิ่งนัก กุฏิจ้อเข้าไปใกล้ เหนี่ยวจิมแพล่นั้น
แล้วเอามาดม

“แผลของเจ้ามีกลิ่นเหม็น ! เราจะใส่ยาให้”

“ท่านจะใส่ยาอันใดก็ไม่หาย ข้าพเจ้าได้รับทุกขเวทนาคนที่แผลใหญ่นี้เป็น
สาเหตุ ต้องใช้องคราติอันอ่อนนุ่มของท่านเกาที่แผล---นั่นแหละจึงจะบรรเทา”

แล้วการปฐมพยาบาลผู้ป่วยนอก ผู้ป่วยใน และผู้ป่วยหนักด้วยวิธีกายภาพ
บำบัดก็เกิดขึ้นเป็นอุตุล... (ศศิวิมล, 2540 : 104-105)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนใช้คำที่มีความหมายโดยนัยทางเพศ ได้แก่ คำว่า “ใช้การได้” สื่อ
ให้เห็นถึงความเป็นหนุ่มของนักบวชที่สามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศได้แล้ว ส่วนคำว่า “ปั้น
ลูกข้าง”, “ถ่างทวอ”, “หอยเหาเต่าหับ”, “ของ”, “โง๊ะลูกข้าง” และ “แผลเหวอะหะ” ล้วนเป็น
คำที่สื่อความหมายถึงอวัยวะเพศหญิงทั้งสิ้น ส่วนคำว่า “องคราติ” มีความหมายว่า อวัยวะ
สืบพันธุ์ของชาย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 : 1321) นอกจากนี้ผู้เขียนยังกล่าวถึงการมีเพศสัมพันธ์
ซึ่งสื่อความหมายโดยนัยว่า “เกา” และ “การปฐมพยาบาลผู้ป่วยนอก ผู้ป่วยใน และผู้ป่วยหนักด้วย
วิธีกายภาพบำบัด” การเลือกใช้คำหรือข้อความเหล่านี้ล้วนเพื่อสร้างความขบขันให้แก่ผู้อ่านทั้งสิ้น

เรื่องถึงเวลาแล้วหรือยัง ตอนที่กล่าวถึงนางในวรรณคดีไทยที่มีกจะถูกดขี่ทางเพศ
ไม่ได้รับสิทธิ์เท่าเทียมกับผู้ชาย ผู้เขียนจึงแต่งกลอนล้อเลียนวรรณคดีเรื่องอิเหนาโดยกราดกล่าวถึง
นางบุษบาแอบดูอิเหนาอาบน้ำเพื่อเป็นการเรียกร้องสิทธิ์ให้แก่นางบุษบาเมื่อครั้งอิเหนาเคยแอบดู
นางอาบน้ำ ทั้งนี้ยังเป็นการสร้างอารมณ์ขันอีกด้วย ดังกลอนบทต่อไปนี้

เห็นระเด่นมนตรีมีฤทธิ์

ชักกริชเล่มลั่นจุนจู

คดเคี้ยวเลี้ยววงเหมือนคองู

ค้ำพุ่มท้อเอามือกำ

พิศดูภูวนัยแล้วใจเศร้า

กริชอิเหนาคร่ำคร่าช่างน่าขัน

กริชระตูจระกว่าเล่มคำ

ยังกำอำถ้ำตั้งกระหัง โคน

ต่อไปนี้เป็นสิทธิ์ของนางบุษบาละว่าจะเลือกกริชของใคร อีเหนาหรือ
จรกา เอาไว้ตัดดอกป้าหนั้น (ศศิวิมล, 2540 :195-196)

บทกลอนดังกล่าวผู้เขียนนำวรรณคดีเรื่องอีเหนาตอนที่อีเหนาแอบดูนางบุษบาอาบน้ำ
มาล้อเลียน โดยให้ตัวละครมีพฤติกรรมสลับกันเป็นนางบุษบาแอบดูอีเหนาอาบน้ำเพื่อสร้างความ
ขบขันเรื่องเพศ ในตัวอย่างดังกล่าวใช้คำที่มีความหมายโดยนัยเรื่องอวัยวะเพศ ได้แก่ คำว่า “กริช”
สื่อความหมายถึง อวัยวะเพศของอีเหนาและจรกา ส่วน “ดอกป้าหนั้น” สื่อความหมายถึง อวัยวะ
เพศของนางบุษบา ทั้งนี้ผู้อ่านอาจเห็นขนานกับบทกลอนที่ผู้เขียนแต่งขึ้น โดยให้นางบุษบาแสดง
พฤติกรรมผิดวิสัยหญิงที่ลอบดูอีเหนาอาบน้ำ และยังรำพันกล่าวเปรียบเทียบอวัยวะเพศของอีเหนา
กับจรกาอีกด้วย

เรื่องความว่างในช่องโหว่ ร่องโบ้ในรอยไทย ผู้เขียนกล่าวถึงการใช้ภาษาของผู้ใหญ่ที่มี
ความชำนาญด้านการแต่งกลอน ซึ่งสามารถเล่าเรื่องอุจจาระและผายลมในรูปแบบของกลอนสุภาพ
ได้อย่างน่าขบขัน ดังนี้

ศศิขจรแจ่มแพลมแล้วหด
กลิ่นสะกดคอดีมิให้หอม
ยั้งยั้งหยุดปูดป้าดไม่อาจดอม
สู้นอมอมอันคั้นออกมา ฯ
อนิจจากรานี้ละตัวกู
มาอดสุพฐูพั้งคั้งแสร้งว่า
สุดสุดเสร็จสะเดีคน้ำแล้วถ้ำถา
คุณพีชา---ขี้ราดพรวดพราดเอย ฯ (ศศิวิมล, 2540 : 247)

กลอนสุภาพข้างต้นผู้เขียนใช้คำว่า “ศศิขจร” ซึ่งหมายถึง ดวงจันทร์ สื่อความหมายถึง
การผายลม และใช้คำว่า “แพลม” หมายถึง แลบอกมาพอแลเห็น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 : 804)
คำว่า “หด” หมายถึง ถึ้นเข้า, ย่นเข้า (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 : 1240) เพื่อบรรยายพฤติกรรมของ
คนที่กำลังจะผายลมแต่พยายามกลั้นไว้ แต่ก็ไม่สามารถกลั้นได้จึงผายลมออกมา เห็นได้จากวรรค
ที่ว่า “ยั้งยั้งหยุด ปูดป้าด ไม่อาจดอม” และมีอุจจาระราดอีกด้วย ดังวรรคที่ว่า “คุณพีชาขี้ราดพรวด
พราดเอย ฯ” พฤติกรรมดังกล่าวทำให้ผู้อ่านเห็นภาพและเกิดอารมณ์ขัน

เรื่องเขี้ยวช่วย เสียดศรี ผู้เขียนกล่าวถึงผู้ที่ชอบนำเสื้อผ้าของผู้คนที่ใช้แล้วมาสวมใส่ อาจจะทำให้เกิดโรคผิวหนังและรักษาไม่หาย ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะเพศ และใช้คำที่สื่อความหมายโดยนัยถึงอวัยวะเพศ ดังข้อความต่อไปนี้

ที่ช่วยมหากาฬที่สุด คือเก็บเอาของที่คนเขาทิ้งแล้วมาใช้ กางเกงเก่า
กระโปรงเก่า ผ้าถุงจุกกระเบนเก่า อันเป็นของที่เนื่องด้วยที่ลับ อาจมีตัวโลน
หรือไม้ก๊ไข่โลนติดตะเข็บมา...มานุกเบิกที่ทำกิน บุกรุกป่าสงวน จับจองกัน
ให้ยุบ

ใครเป็นเขาว่าต้องถางหรือ โกงป่าจนเตียนโล่ง แล้วหาดีดีที่มาฉีดย่อยให้ชุ่ม
เขาวาก็ยังไม่ค่อยจะหาย (ศศิวิมล, 2541 : 280)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนใช้คำว่า “ที่ทำกิน” และ “ป่าสงวน” หมายความว่าชนในที่ลับ ส่วนคำว่า “หอย” สื่อความหมายถึงอวัยวะเพศ และกล่าวถึง “โลน” หมายถึง แมลงขนาดเล็กชนิดหนึ่งอาศัยอยู่ตามบริเวณขนในที่ลับของคน กัดและดูดเลือดกินเป็นอาหาร ทำให้เกิดอาการคัน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 : 1046) ผู้เขียนกล่าวว่าโลนหรือไข่โลนจะติดมากับเสื้อผ้าเก่าอันเป็นสาเหตุให้เกิดอาการคันผิวหนัง แม้จะมี “การถางหรือ โกงป่า” ซึ่งหมายถึงการตัดหรือ โกงขนที่อวัยวะเพศ หรือนำสารดีดีซึ่งเป็นสารกำจัดแมลงมาฉีดอวัยวะเพศก็ยังไม่หายจากอาการคัน

เรื่องธรรมชาติสรร กล่าวถึงผู้เขียนและคณะทอดกฐินพักรวมกันที่บ้านหลังหนึ่งในจังหวัดอุบลราชธานี ตอนกลางคืนมีคนผลัดเบี่ยนกันเข้าห้องน้ำทำให้เสียงต่าง ๆ ของผู้ที่เข้าไปในห้องน้ำอย่างชัดเจนรวมทั้งเสียงถ่ายปัสสาวะด้วย ซึ่งผู้เขียนบรรยายถึงเสียงปัสสาวะของผู้หญิงแต่ละวัยได้อย่างน่าขบขัน ดังข้อความต่อไปนี้

หากยามค่ำกั้นดินดึก ใครลุกขึ้นมาเข้าห้องน้ำ ระบบเสียงพานาโซนิคติดจัด
ย่อมดังกังวานไปไกลในความสงัดมีมีเสียงอื่นมาบดบัง

สี่สิบลี่---

สี่สิบลี่---

สี่สิบลี่---สี่สิบลี่---บ

เสียงเสียงนี้บ่งบอกถึงการยิงขีปนาวุธ ตั้งแต่เริ่มต้นจนสุดเสร็จที่กระชับและ
รัดกุมหมดจด นับเป็นเครื่องใหม่ถอดด้าม ชนิดเพ็งแคะกล่อง

ถ้าอย่างกลาง ๆ เริ่มต้นก็คล้าย ๆ กัน จะต่างกันก็แต่นัดสุดท้าย ที่ขยายเกลียว
ถ้ากลิ้งโล่งโล่งจากสี่สิบเป็นสี่ห้า

สี่สิบสี่---

สี่สิบสี่---

สี่สิบสี่---สี่ห้า---1---

ถ้าเป็นอย่างรุ่นใหญ่ จำพวกนางพญาตานี เสียงจะเหมือนเข็ดหม้อข้าวดังนี้
จ๊อก---ก---ก---ก---ก (ศศิวิมล, 2541 : 296-297)

ข้อความข้างต้นกล่าวถึงเสียงถ่ายปัสสาวะของผู้หญิงตอนกลางคืนซึ่งเป็นเวลาเงียบสงัด
ว่าทำให้ได้ยินเสียงอย่างชัดเจนก้องกังวาน เหมือนกับ “ระบบเสียงพานาโซนิกดิจิทัล” ทั้งนี้ผู้เขียน
กล่าวเปรียบเสียงยิงขีปนาวุธกับเสียงถ่ายปัสสาวะของผู้หญิงแต่ละวัย และเปรียบป็นกับอวัยวะเพศ
ผู้หญิง โดยผู้หญิงอายุน้อยจะมีเสียงถ่ายปัสสาวะดังเหมือนปืนใหม่ที่เพิ่งนำมาใช้ ผู้หญิงที่มีอายุช่วง
วัยกลางคนมีเสียงถ่ายปัสสาวะเหมือนปืนที่นำมาใช้มาในระยะเวลาหนึ่ง และผู้หญิงที่มีอายุมากมีเสียง
ถ่ายปัสสาวะเหมือนปืนใหญ่นางพญาตานีที่ผ่านการใช้งานหนักในศึกสงคราม จะเห็นว่าปืนใหม่
ปืนเก่า และปืนใหญ่เมื่อยิงแล้วจะมีเสียงดังแตกต่างกันตามอายุการใช้งาน เหมือนกับผู้หญิงต่างวัย
กันจะมีเสียงถ่ายปัสสาวะดังต่างกันด้วย เช่น “สี่สิบสี่---สี่สิบ---1”, “สี่สิบสี่---สี่ห้า---1” หรือ
“จ๊อก---ก---ก---ก”

เรื่องสั้นรัก สิ้นสุข ผู้เขียนกล่าวอ้างอิงวรรณคดีเรื่องกาเกีตตอนที่นาฏกเวรแปลงร่างเป็น
ตัวไรแล้วแทรกขนปีกของพญาครุฑเพื่อไปวิมานฉิมพลีเพื่อตามหานางกาเกี โดยกล่าวเรื่องสัปดน
ในตอนดังกล่าวอย่างน่าขบขัน ดังนี้

ตามเรื่องว่านาฏกเวรแทรกขนปีก เคะขนูญที่มีได้แปลงผิดด้วยไม่เชี่ยวชาญ
จากไรเป็นโลน ซึ่งก็พอไปถึงวิมานฉิมพลีได้เหมือนกัน แต่แทนที่จะเป็นชั้น
เฟิร์สท์คลาสด้วยเกาะขนปีก ก็ต้องเป็นชั้นอีโค โนมี่คลาสเกาะขนอย่างอื่นแฉว ๆ
หางแทน (ศศิวิมล, 2541 : 297)

ข้อความนี้ผู้เขียนใช้คำทับศัพท์ได้แก่ คำว่า “เฟิร์สท์คลาส” และ “อีโค โนมี่คลาส” ซึ่ง
เป็นระดับที่นั่งในการโดยสารเครื่องบิน “เฟิร์สท์คลาส” เป็นที่นั่งชั้นดีมีราคาแพง ส่วน “อีโค โนมี่
คลาส” เป็นที่นั่งชั้นธรรมดาราคาประหยัด ผู้เขียนกล่าวเชื่อมโยงลักษณะที่นั่งในการโดยสาร
เครื่องบินกับการแปลงกายของนาฏกเวรว่าถ้านาฏกเวรแปลงกายผิดจากตัวไรเป็นตัว โลนก็อาจจะ

ต้องเกาะ “ขนอย่างอื่นแล้ว ๆ หางแทน” ซึ่งหมายถึงคนที่อวัยวะเพศนั่นเองเพราะ โลงนเป็นสัตว์ที่อาศัยอยู่ตามบริเวณขนที่ลับ ผู้เขียนเปรียบขนปีกของพญาครุฑกับชั้นเฟิร์สคลาส และคนที่อวัยวะเพศกับชั้นอีโค โลงนมีคลาสนั่นเอง

ตอนที่นาฏกเวรแอบเกาะหางพญาครุฑขึ้นไปลักลอบได้เสียวนางกาก็แล้วนำเรื่องดังกล่าวมาเล่าให้ท้าวพรหมหัตถ์กับพญาครุฑฟัง เมื่อพญาครุฑนำนางกาก็มาคืน ท้าวพรหมหัตถ์จึงจับนางกาก็สอยแพ ผู้เขียนใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องเพศหรือเรื่องลับคนดังนี้

เรื่องมันมาแดงตรงที่ได้แล้วไม่ได้เปล่า คาบกับมาเล่าให้ท้าวพรหมหัตถ์กับพญาครุฑฟังตอนเล่นสกา พญาครุฑเลยเอานางกาก็มาคืน ด้วยรู้เท็จจริงว่านางรับงานนอกวันนึ่ง สองกะ...ซึ่งเป็นเหตุให้นางได้ตัวคนที่สี่ คือนายเรือสำเภากล่องเรือมาเจอนางอยู่ในแพ เรื่องราวต่อไปจะเป็นอย่างไรก็หว่านกันเอาเอง แต่ก็คือไม่พ้นได้กันอีกนั่นแหละไม่ว่าใครมาพบนางกาก็ต้องมีการได้เสีย ไม่มีใครรอดสันดอนนางไปได้...(ศศิวิมล, 2541 : 299)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนเรียกการแบ่งช่วงเวลาที่นางกาก็อยู่กับพญาครุฑและนาฏกเวร เหมือนกับการแบ่งช่วงเวลาการทำงานของพนักงานบริษัทเอกชนส่วนใหญ่ คือแบ่งช่วงเวลาเป็นกะ ดังนี้ “นางรับงานนอกวันนึ่งสองกะ” หมายถึง ตอนกลางวันขณะที่พญาครุฑไปเล่นสกากับท้าวพรหมหัตถ์นางกาก็ลักลอบมีเพศสัมพันธ์กับนาฏกเวร ส่วนตอนกลางคืนเมื่อพญาครุฑกลับมานางกาก็ก็หลับนอนกับพญาครุฑ เมื่อนางกาก็ถูกจับสอยแพก็ตกเป็นเมียนายเรือสำเภาก็ ดังข้อความที่ว่า “ไม่ว่าใครพบนางกาก็ต้องมีการได้เสีย ไม่มีใครรอดสันดอนนางได้ไปได้” ซึ่งคำว่า “สันดอน” ที่ปรากฏในข้อความมีนัยถึงอวัยวะเพศของนางกาก็

จากการวิเคราะห์กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องเพศหรือเรื่องลับคน จะเห็นได้ว่าผู้เขียนสามารถเลือกใช้ถ้อยคำ และมีการนำเสนอเนื้อเรื่องบางตอนในรูปแบบของกลอนสุภาพ เพื่อสื่อถึงเรื่องดังกล่าวโดยไม่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่ายาวคายแต่อย่างใด ทั้งนี้ยังมีการล้อเลียนวรรณคดีไทยทำให้เกิดความขบขันยิ่งขึ้น

3. การสร้างเรื่องให้เกินจริง หรือทำให้เรื่องผิดความจริง

การสร้างเรื่องให้เกินจริง หรือทำให้เรื่องผิดความเป็นจริง เป็นกลวิธีที่สามารถสร้างอารมณ์ขันได้ดี ผู้เขียนจะสร้างเรื่องให้ไม่สมจริง มีลักษณะเกินจริงหรือเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ผู้อ่านจะเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และรู้สึกขบขันกับสิ่งที่เกินจริง หรือผิดความจริงนี้โดย

ไม่ต้องคำนึงถึงเหตุผลและความถูกต้อง (ทัศนีย์ กระจ่างอินทร์, 2521 : 118) กลวิธีดังกล่าวปรากฏ
ในความเรียงเชิงสร้างสรรค์ดังเรื่องต่อไปนี้

เรื่องเขี้ยวขวย เสียดศรี ตอนที่กล่าวถึงความเชื่อของคนไทยแต่โบราณว่าถ้าใช้หวีหักแล้ว
จะทำให้ผู้ใช้เคราะห์ร้าย จึงต้องมีการแก้เคล็ด ดังข้อความต่อไปนี้

หวีเป็นของที่ต้องใช้หวีใช้สางผมอยู่ทุกวัน ใครที่ผู้ใช้หวีหักสางหัวอยู่ได้
จัดว่ากระหม่อมยิ่งกว่ากระหมัด

ถ้าถือเคล็ด เขาว่าถ้าจะให้หมดขวย ต้องเขี้ยวหวีหักนั้นให้พ้นสามหลังคา
บ้าน ถึงจะลับอุปมงคลพื้นเสนียด มิฉะนั้นก็ขวยแข็งขันแค้นไปทั้งชาตินี้ชาติหน้า
(ศศิวิมล, 2541 : 281)

ข้อความข้างต้นกล่าวถึงวิธีแก้เคล็ดโดยวางหวีหักนั้นให้พ้นหลังคาบ้านสามหลัง
ไม่เช่นนั้นจะ โชคไม่ดีทั้งชาตินี้และชาติหน้า ซึ่งการวางหวีให้ไกลถึงขนาดข้ามหลังคาบ้านสาม
หลังเป็นสิ่งที่เกินความจริง และเรื่องของชาติหน้าก็เป็นสิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้

เรื่องอิทธิพลของรามเกียรติ์ที่มีต่อนักวิชาการไทย ผู้เขียนกล่าวถึงเรื่องรามเกียรติ์มี
อิทธิพลต่อชื่ออาหารไทย คือ พระรามลงสรง โดยใช้กลวิธีการทำให้เรื่องผิดความจริงเพื่อสร้าง
อารมณ์ขัน ดังนี้

พระรามลงสรงมีรูปพรรณเป็นผักรุ้งลวก ราดด้วยน้ำอะไรทะเลาะ ๆ เหลือง ๆ
ดำ ๆ เหมือนขี้ห้องเดิน

พระรามแทนคำด้วยผักรุ้ง เพราะผักรุ้งสีเขียวเหมือนสีผิวของพระราม
ถาม : ทำไมพระรามจึงมีกายสีเขียว ?

ตอบ : เพราะพระรามไปลงสรง แล้วก็เลยทรงเก็บผักรุ้งมากิน กินผักรุ้งมากตัว
เลยเขียว

ถาม : แล้วทำไมพระลักษมณ์ ซึ่งลงสรงพร้อม ๆ กับพระราม เสวยผักรุ้ง
เหมือน ๆ กัน จึงตัวเหลือง ?

ตอบ : เพราะพระลักษมณ์เป็นน้อง ต้องกินทีหลัง รอให้พี่กินก่อนตามประเพณี
กว่าจะได้ผักรุ้งก็เขียวเหลือง พระลักษมณ์กินเข้าไปตัวเลยเหลือง (ศศิวิมล, 2537 :
104)

ข้อความข้างต้นกล่าวถึงสีผิวของพระรามและพระลักษมณ์ว่าเกิดจากการที่พระรามมี ภายสีเขียวเพราะกินผักบุงมาก และพระลักษมณ์กินผักบุงเห็บจึงทำให้มีผิวสีเหลืองตามลักษณะที่ ปราบกฎ เป็นเรื่องที่ผิดความจริง เพราะพระรามและพระลักษมณ์ในวรรณคดีเรื่องรามเกียรติ์มีสีผิว ไม่เหมือนกันเพราะชาติกำเนิดต่างกัน กล่าวคือพระรามคือพระนารายณ์อวตารส่วนพระลักษมณ์ เกิดจากมหาสังข์และบัลลังก์นาคของพระนารายณ์ (โกวิท ติงตรงจิตร, 2547 : 85) เนื้อเรื่องอีก ตอนหนึ่งผู้เขียนกล่าวถึงอุบายของทศกัณฐ์ที่จะลักพาตัวนางสีดาโดยสั่งให้มารีศแปลงเป็นกวางทอง มาล่อนางสีดา ดังนี้

เรื่องรามเกียรติ์เริ่มเปิดฉากความยุ่งยาก เมื่อนางสีดาบออยากได้กวางทอง
เอามาทำอาหารป่า คือกวางทองผัดเผ็ดพริกไทยอ่อน

ถาม : รู้ได้อย่างไรว่าจะเอามากิน อาจจะทำเอามาเลี้ยงไว้ดูเล่น ?

ตอบ : ถ้าเลี้ยงไว้ดูเล่น พระรามก็ต้องไม่ยิงกวาง

อนึ่ง การเลี้ยงหรือกักขังสัตว์สงวน เป็นการผิด พ.ร.บ.คุ้มครองสัตว์ป่า มุลินธิ
คุ้มครองสัตว์ป่าและพรรณพืชแห่งประเทศไทยฯ ต้องเล่นงานนางสีดา

โดยเฉพาะพระรามยิงกวางทอง ผิดกฎหมายทุกประตูไม่มีทางหลีกเลี่ยง
(ศศิวิมล, 2537 : 120)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนแต่งขึ้นมาให้คิดไปเนื้อเรื่องจริงเพื่อสร้างอารมณ์ขัน ความจริง แล้วนางสีดาอยากได้กวางทองมาเลี้ยง ส่วนพระรามฆ่ากวางทองเพราะรู้ว่าเป็นยักษ์แปลงมาเพื่อ หลอกล่อให้พระรามออกจากอาศรม นางสีดาไม่ได้ต้องการที่จะกินกวางทองผัดพริกไทยอ่อนดังที่ ผู้เขียนกล่าว และการฆ่ากวางทองก็ไม่ถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายเพราะเป็นเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้นในวรรณคดี

ในเรื่องถึงเวลาแล้วหรือยัง ผู้เขียนกล่าวถึงพญาครุฑและนางกาคีในวรรณคดีเรื่องกาคี โดยใช้กลวิธีทำให้เรื่องผิดความเป็นจริง ดังข้อความนี้

กางกรอุ้มโอบแก้ว	กาคี
ปีกกระพือพาศรี	สู่จิว
ฉวยฉาบคาบนาถิ	เป็นเหยื่อ
หางกระหวัดครัดหัว	สู่ไม้รังเรียง

โคลงสี่สุภาพข้างบนนี้ เป็นพระนิพนธ์ของเจ้าฟ้าธรรมาธิเบศร์ หรือเจ้าฟ้ากุ้ง ต่างว่าจะขอให้ตีความ ท่านจะตีความว่าอะไร ?

เราก็จะตีความว่า พญาครุฑพานางกาก็ไปเยาวราชเพื่อดูจิว ซึ่งเดี๋ยวนี้ก็ปิดไปหลายโรงแล้ว ฉายหนังไปสองเรื่องควมแทน เขาว่าน่าดูกว่าดูจิวที่อันมาก ระหว่างทางก็ยังฉวยกล้วยฉาบไปเป็นของหวาน นาคีหรือภูก็ไปอาหารควม แสดงว่าครุฑตะกตะ เดินทางแค่นี้ก็ต้องมีเสบียง

แต่ไม่ได้คิดจะหาอะไรให้นางกาก็กินเลย บังคับให้กินงูอย่างตัวนางกาก็ ก็เลยต้องกินผักเผ็ดงูทุกมื้อ (ศศิวิมล, 2540 : 193-194)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนตีความหมายของโคลงสี่สุภาพผิดความเป็นจริง ไปจากเนื้อเรื่องในวรรณคดีเรื่องกาก็เพื่อสร้างความขบขัน โดยให้ความหมายของคำว่า “จิว” ว่าเป็นการแสดงจิวของคนจีนที่เยาวราช ส่วนคำว่า “ฉาบ” หมายถึง กล้วยฉาบที่นำไปเป็นของหวาน และคำว่า “นาคี” หมายถึง งูที่จะนำไปเป็นอาหารควม ความจริงแล้วกวีต้องการสื่อความหมายว่าพญาครุฑใช้สองแขนโอบนางกาก็ ส่วนปีกก็กระพือบินเพื่อพานางกาก็ไปยังวิมานฉิมพลีหรือที่อยู่ของพญาครุฑซึ่งอยู่บนต้นจิว ขณะที่บินอยู่ก็โฉบลงไปคาบพญานาคแล้วใช้หางรัดไว้เพื่อนำไปเป็นอาหารของตน

เรื่องสุสานรัก ผู้เขียนกล่าวถึงนักแสดงหญิงชื่อ กมลชนก โกมลฐิติ หรือกวางซึ่งคบหาใจอยู่กับนักแสดงชายชื่อ บิณฑ์ บันลือฤทธิ์ ที่นอกจากจะเป็นนักแสดงแล้วยังทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้ประสบ ภัยและเก็บศพที่เกิดจากอุบัติเหตุและอุบัติเหตุต่าง ๆ ดังข้อความต่อไปนี้

...เธอเกิดวิจิกิจฉาว่า หากมัวเล่นเก็บศพอยู่ขณะนี้กับอิตานี้ เห็นจะต้องพากันไปอาศัยอยู่ตามเรือนแถวในป่าช้าวัด โสม ๆ เป็นแน่ อนาคตคงไม่พ้นสัปหรือหญิงปริณญาตรีจากธรรมศาสตร์ก็จะเป็นโมฆะไป...

ฉวยแต่งงานกันไปจริง ๆ เกิดอยู่ที่ ๆ ตามบิณฑ์ละเมอลุกขึ้น เอาผ้าผวยห่อรวบหัวรวบหางน้องกวางตราสังเสร็จไปทิ้งโกดัง จะมีเป็นฝันร้ายราศีติดตาตรึงใจเธอไปตราบชั่วฟ้าดินสลายหรือ

กวางตื่นขึ้นมาในโกดังเก็บผี กายก็จะแวดล้อมไปด้วยกเลวรากซากอสุภปีศาจกลาดกุ่มรุมหลอก แลปลิ้นปลิ้นตา นำกลัวหัวหดสยดสยอง โลมมา ทั้ง ๆ ที่ไม่หวังจะเห็น แต่ไม่เว้นคะเน็ง (ศศิวิมล, 2541 : 135)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึงนักแสดงหญิงคนดังกล่าวว่าการที่เธอเลิกคบหาเป็นคู่รักกับนักแสดงชายชื่อบิณฑ์ บันลือฤทธิ์ น่าจะมาจากความกังวลว่าหากยังคงคบหากันต่อไป ในอนาคตจะต้องไปอาศัยแถวป่าช้า และกลายเป็นสัปเหร่อหญิงคอยดูแลจัดการเรื่องศพ ความรู้ที่เรียนมากไม่ได้ใช้ให้เกิดประโยชน์ หากต้องแต่งงานกันจริงวันใดที่สามีอนิจกรรมเอาผ้าห่มมาห่อตัวและมัดตราสังตนด้วยคิดว่าภรรยาเป็นศพแล้วนำไปทิ้งที่โกดังเก็บศพ พอตื่นขึ้นมาก็จะอยู่ท่ามกลางซากศพภูตผีที่รุมหลอกหลอนเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้เกิดความขบขันเพราะเป็นเพียงความคิดหรือการคาดคะเนของผู้เขียนเท่านั้น ในความเป็นจริงการที่นักแสดงทั้งสองคนเลิกคบหาเป็นคู่รักกันอาจจะมีสาเหตุจากเรื่องอื่น

เรื่องลึกลับชาติ ผู้เขียนกล่าวล้อเลียนความเป็นมาของกลางข้างพระที่นั่งและหางนกยูงที่ใช้โบกบอกสัญญาณบนสัปคับหรือหลังช้างในการออกศึกของพระมหากษัตริย์สมัยก่อน โดยใช้กลวิธีการทำให้เรื่องผิดความจริงได้อย่างน่าขบขัน ดังนี้

พระมหากษัตริย์ไทยสมัยก่อนออกชนช้างทำสงคราม กลางข้างพระที่นั่งสองมือที่ถือหางนกยูงชูโบก บอกสัญญาณที่พอยุบนสัปคับ นำสันนิษฐานว่ากลางข้างแต่ก่อนต้องถือไม้กวาดสองมือชูเช่นกัน มิได้ถือหางนกยูงหรือจะบอกให้ ด้วยเดิมคงจะมาจากพวกตะพุ่นทำความสะอาดโรงช้าง

ต่อมาได้เลื่อนฐานานุรูปขึ้นไปเป็นกลางข้าง แกนนี้ถึงไม้กวาดเครื่องมือประกอบอาชีพของแก ว่าได้ดีเพราะกวาดขี่ช้าง เลยเอาติดตัวขึ้นไปเชิดชูด้วยว่าง ๆ บื้อซ้อก็ปิดกวาดพระแสงศาสตราที่เสียบแต่ ๆ อยู่บนนั้น

ในที่สุด ก็ได้คลี่คลายกลายเป็นหางนกยูง เนื่องจากพระเจ้าแผ่นดินทรงพระรำคาญว่าไ้บ้านนั่งถือไม้กวาดชูอยู่บนหัวกบาลอยู่ได้ ท่านก็เลยซื้อหางนกยูงที่เขามัดขายเป็นมัด ๆ มาให้ถือแทน แก้วขวยมือ (ศศิวิมล, 2542 : 19-20)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึง “กลางข้าง” ว่ามีหน้าที่ให้สัญญาณแก่กองทัพโดยสันนิษฐานว่าน่าจะเคยเป็นตะพุ่นช้างคอยทำความสะอาดโรงเลี้ยงช้างมาก่อน ต่อมาได้เลื่อนตำแหน่งเป็นกลางข้างพระที่นั่งแทน ส่วนหางนกยูงที่ใช้โบกเพื่อบอกสัญญาณให้กองทัพนั้นเดิมทีน่าจะใช้ไม้กวาดเพราะกลางข้างพระที่นั่งเคยเป็นคนทำความสะอาดโรงเลี้ยงช้างมาก่อน จึงนำไม้กวาดมาใช้ ต่อมาพระเจ้าแผ่นดินจึงเปลี่ยนเป็นหางนกยูงแทนเพราะเห็นว่าใช้ไม้กวาดมาโบกดูไม่เหมาะสม ผู้อ่านจะเกิดอารมณ์ขันจากการทำให้ความเป็นมาของกลางข้างพระที่นั่งและการใช้หางนกยูงโบกบนหลังช้างผิดความจริง

เรื่องมารหัวใจ ตอนที่กล่าวถึงพี่เล็กซึ่งเป็นเพื่อนรุ่นพี่และเป็นผู้ให้คำปรึกษาเรื่องความงามแก่อ้อย ทั้งนี้พี่เล็กเป็นผู้หนึ่งที่มีปัญหาเรื่องความงามเช่นกัน ผู้เขียนใช้กลวิธีการสร้างเรื่องให้เกินจริงเกี่ยวกับความงามของพี่เล็กได้อย่างชวน ดึงข้อความต่อไปนี้

พี่เล็กเป็นนักนิยมทำลายความงามตามธรรมชาติของตัวเอง โดยขูดคั้นและไถหาสัจธรรมบนใบหน้าอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก เธอใช้เล็บที่ปลายนิ้วแกะและเม็ดสิวและปุ่มปมทุกจุดที่ปรากฏขึ้นให้เห็น หรือลูบหน้าไป ได้สัมผัสว่ามี...

บางครั้งเห็นหน้าดี ๆ อยู่เมื่อวานหยก ๆ เผลอ ๆ วันรุ่งขึ้นกลายเป็นปากปล่องภูเขาไฟกรากะตัว ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 3-4 มิลลิเมตรเข้าไปแล้ว

ถ้าจะชมความงามของสตรีว่าเปรียบประหนึ่งดวงจันทร์ พื้นผิวหน้าของพี่เล็กนี้จะใกล้เคียงพื้นผิวของดวงจันทร์ที่สุด ผิดกันเพียงว่าไม่มีรอยเกือกของ นิลอาร์มสตรอง เท่านั้น

ราชบัณฑิตยสถานลงมติว่า ถ้าพี่เล็กมือเป็นไทกอกคือนิ้วกุด ไม่มีนิ้วจะไปแกะและหน้าจะสวยกว่านี้ (ศศิวิมล, 2542 : 370-371)

ข้อความข้างต้นกล่าวใช้กลวิธีการสร้างเรื่องให้เกินจริงโดยใช้การบรรยายและเปรียบเทียบเพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการและอารมณ์ขัน ผู้เขียนกล่าวถึงพฤติกรรมของพี่เล็กโดยเปรียบเทียบพี่เล็กเป็นนักนิยมทำลายความงามตามธรรมชาติของตัวเอง เพราะชอบบีบแกะสิวนบนใบหน้าตลอดเวลา ทำให้หน้าของพี่เล็กมีสภาพเหมือนปากปล่องภูเขาไฟกรากะตัว ซึ่งเป็นภูเขาไฟในประเทศอินโดนีเซียที่เคยระเบิดแล้วทำให้ผู้คนล้มตายจำนวนมาก ผู้เขียนยังเปรียบอีกว่าใบหน้าของพี่เล็กมีลักษณะใกล้เคียงกับพื้นผิวดวงจันทร์มากที่สุดแต่ไม่มีรอยรองเท้าของนิลอาร์มสตรอง ซึ่งเป็นนักบินอวกาศชาวอเมริกันที่เดินทางไปถึงดวงจันทร์เป็นคนแรก การเปรียบเทียบเช่นนี้ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ขันอย่างยิ่งเพราะจะนึกภาพใบหน้าของพี่เล็กที่มีรอยแผลจากการบีบแกะสิวะเหมือนกับพื้นผิวดวงจันทร์ที่มีความขรุขระ การกระทำของพี่เล็กทำให้ราชบัณฑิตยสถานซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีความรู้ด้านภาษาไม่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องความสวยความงามลงความเห็นว่าพี่เล็กจะมีใบหน้าที่สวยงามกว่านี้ก็ต่อเมื่อนิ้วกุดเพราะจะได้ไม่ต้องบีบแกะสิวะ ในเรื่องเดียวกันผู้เขียนกล่าวถึงผู้หญิงชื่ออ้อยซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานกับผู้เขียน มีปัญหาเรื่องฟันยื่นออกมาจนปากมากกว่าปกติ ดึงข้อความต่อไปนี้

เธอเกรงว่าอายุอานามเข้ามาป่านะนี้แล้ว จีนปล่อยทิ้งไว้ไม่นำพา แก่ ๆ เข้า ฟันจะสวก แหวงออกมาจากปากยื่นไปถึงไหน ๆ จนอยู่ ๆ กลายเป็นงาหรือขนาย หรืองาช้างตัวเมีย...

น่าประหลาดที่ฟันสวกของเธอยื่นแหวงออกมาเพียงไหน ริมฝีปากของเธอก็สามารถจะตามมาปกปิดฟันสวกได้ราวหนุมานอมพลับพลา (ศศิวิมล, 2542 : 373, 375)

ข้อความข้างต้นใช้กลวิธีสร้างเรื่องให้เกินจริงผิดธรรมชาติเพื่อให้เกิดความขบขันโดยใช้การบรรยายและเปรียบเทียบอย่างเห็นภาพพจน์ ผู้เขียนกล่าวเชื่อมโยงเรื่องปากของอ้อยกับวรรณคดีไทยเรื่องรามเกียรติ์ได้อย่างน่าขบขัน โดยเปรียบเทียบปากกว้างและใหญ่ของอ้อยสามารถปิดฟันที่ยื่นออกมามากเหมือนกับหนุมานอมพลับพลาเพราะกลัวว่าไมยราพหลานของทศกัณฐ์จะมาสะกดและลักพาตัวพระรามไปเมืองบาดาล ส่วนความกลัวว่าฟันจะยื่นออกมาเหมือนงาช้างก็เป็นสิ่งที่ไม่อาจเกิดขึ้นได้เพราะฟันของคนเราไม่สามารถที่จะยื่นแหวงออกมาจากปากเหมือนกับงาช้างดังที่ผู้เขียนกล่าวไว้ นอกจากนี้วิธีการแก้ไขฟันยื่นที่แนะนำให้อ้อยทำได้แก่ การทำโคลนนิ่ง ซึ่งเป็นวิธีทางวิทยาศาสตร์เป็นสิ่งที่ทำได้ยากและผิดกฎหมาย ส่วนการผ่าตัดเปลี่ยนสีระของอ้อยโดยใช้สีระของคนเพิ่งตายมาแทนสีระเดิมของอ้อย ซึ่งต้องปีนศพหญิงสาวหน้าตาสวยงาม สีผิวใกล้เคียงกับอ้อย และฟันไม่ยื่นก็เป็นไปไม่ได้เพราะการผ่าตัดเปลี่ยนสีระจะทำให้กับคนมีชีวิตไม่ได้ และย่อมไม่มีแพทย์คนใดทำการผ่าตัดในลักษณะดังกล่าว ดังข้อความนี้

หรือจะทำโคลนนิ่ง ออกมาเป็นนิวอ้อย แล้วเอาอ้อยตัวจริงไปเผานั่งย่างที่ป่า กุญบุรีให้หายไปจากโลก

ถ้าไปถามพี่อ้อย พี่อ้อยคงจะให้ผ่าตัดเปลี่ยนหัวอ้อยเสีย เลือกอเอาหัวผีสาวสวย ๆ ที่ตายใหม่ ๆ ตามป่าช้า แต่ต้องเลือกผิวสีให้ใกล้เคียงกัน ฟันไม่สวกนะ (ศศิวิมล, 2542 : 377-378)

จากการวิเคราะห์ความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของศศิวิมล ปรากฏว่ามีการใช้กลวิธีการสร้างเรื่องให้เกินจริง หรือทำให้เรื่องผิดความจริง โดยนำเนื้อหาบางตอนของวรรณคดีไทย ความเชื่อของคนไทยแต่โบราณ และเรื่องทั่วไปในชีวิตประจำวันมาทำให้เกิดอารมณ์ขัน

4. การลวงให้คิด หรือพลิกความคาดหมาย

การลวงให้คิด หรือพลิกความคาดหมายเป็นกลวิธีที่ผู้เขียนจะดำเนินเรื่องตามปกติธรรมดา ผู้อ่านก็จะติดตามเรื่องนั้นและมีความคิดล่วงหน้าว่าเหตุการณ์ต่อไปน่าจะเป็นอย่างไร อย่างไรก็ตามที่ควรจะเป็นแต่ผู้เขียนจะเปลี่ยนทิศทางของเรื่องให้จบหรือคลี่คลายอีกลักษณะหนึ่ง อารมณ์ขันจะเกิดตรงที่นักเขียนเปลี่ยนทิศทางของเรื่องนี้เอง (ทัศนีย์ กระจ่างอินทร์, 2521 : 148)

เรื่องสืบสานสมบัติอสูร ใช้กลวิธีการลวงให้คิดหรือพลิกความคาดหมายเกี่ยวกับการเลือกชมรายการโทรทัศน์ของผู้เขียน ดังข้อความต่อไปนี้

มีผู้ที่รักประชาธิปไตย เห็นใจมีอบ และเกลียดเผด็จการเข้าใส่ผู้หนึ่ง ถามข้าพเจ้าว่า เมื่อคืนดูรายการถ่ายทอดสดท่านนายอานันท์ ปันยารชุน พบนักข่าวต่างประเทศหรือเปล่า ท่านพูดดีดี คุณสุทธิชัย หยุ่น ผู้ดำเนินรายการก็ทำดีดีดีไปหมด

ถึงข้าพเจ้าจะรักใคร่ไหลหลงท่านนายอานันท์ และนิยมชมชื่นคุณสุทธิชัย หยุ่น ป่านใดก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ดูรายการ มีท เดอะเพรส อะไรนั่นหรือ ข้าพเจ้ามัวดู ‘ทายาทอสูร’!...

ต่อมา มีผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือท่านหนึ่ง โทรศัทพ์มาพูดกิจธุระปะปังกับข้าพเจ้า พอสิ้นเรื่องธุระแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า

“อติดตามหานั่นไม่ตายหรือ...”

แต่แรกข้าพเจ้าตกกะใจ นึกถึงภาพท่านมหาจำลอง ที่ถูกลากถูผู้ถูกใส่กุญแจมืออยู่กลางถนน ซึ่งก็เกิดขึ้นนานพอสมควรแล้ว จะมาตายหรือไม่ตายอะไรอีกเล่า เห็นท่านก็ยิ้มปรืออยู่

ผู้ใหญ่ที่เคารพท่านนั้นจึงพูดต่อจนจบประโยคว่า

“...ยายชีช่วยไว้!”

อพิไร พึงอัย นึกว่ามหาจำลอง ที่แท้ก็อติดตามหาจรวายในเรื่อง ‘ทายาทอสูร’ นั่นเอง ส่วนยายชี ดูเหมือนจะชื่อแสงบุญ (ศศิวิมล, 2537 : 167-168)

ข้อความข้างต้นจะเห็นว่าเมื่อเริ่มเนื้อความชวนให้ผู้อ่านเกิดความคิดว่าผู้เขียนน่าจะติดตามรายการถ่ายทอดสดที่มีนายอานันท์ ปันยารชุน นายกรัฐมนตรีมาร่วมรายการ และมีนายสุทธิชัย หยุ่นเป็นผู้ดำเนินรายการ เพราะผู้เขียนมีความชื่นชมนายอานันท์ ปันยารชุน

และนายสุทธิชัย หยุ่น เป็นอย่างมาก แต่สุดท้ายกลายเป็นว่าผู้เขียน ไม่ได้ดูรายการดังกล่าวแต่ไปดูละครโทรทัศน์เรื่องทายาทอสูรแทน นอกจากนี้ผู้เขียนได้กล่าวถึงว่ามีผู้ใหญ่คนหนึ่ง โทรศัพทมาคุยกับผู้เขียนแล้วกล่าวว่า “อีตามหานันไม่ตายหรอก” ทำให้ผู้เขียนนึกถึง พล.ต.จำลอง ศรีเมือง อดีตผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครและหัวหน้าพรรคพลังธรรม หรือที่คนทั่วไปเรียกกันติดปากว่า “มหาจำลอง” แต่ความจริงแล้วกลายเป็นมหาจรวยตัวละครในละครโทรทัศน์เรื่องทายาทอสูร ที่ยังไม่ตายแม้จะถูกปีศาจตะขาบทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บสาหัสก็ตาม

ในเรื่อง *วิมานนีสัมพู* ผู้เขียนใช้กลวิธีการวางให้คิดหรือพลิกความคาดหมายเรื่องการทะเลาะเบาะแว้งของสามีภรรยาคู่หนึ่ง ดังนี้

บางทีโซปมาทำงานพร้อมด้วยกระบอกดาบเขี้ยวขำ เหมือนพระอภัยมณี เนื่องจากถูกหมัด ‘เหวี่ยงควาย’ หรืออย่างที่ทางสากลเขาเรียกว่าหมัดสวิงจากยายมาฆ่า คิดถูกเรื่องอะไรไม่ทราบลือกันว่ามีการตะต่อยกระทิงกระทืบ ระหว่างผัวเมียคู่นี้อยู่เมือง ๆ ดังละครเรื่อง ‘ไฟรักอสูร’ กลับกันแต่ว่าคนกระทืบเป็นฝ่ายเมีย มิใช่ผัวอย่างในละคร (ศศิวิมล, 2539 : 17)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึงสามีภรรยาคู่หนึ่งที่ทะเลาะเบาะแว้งจนถึงขั้นทุบตีกัน ซึ่งผู้เขียนนำไปเปรียบกับละครโทรทัศน์เรื่องไฟรักอสูรซึ่งตัวละครเอกฝ่ายชายหรือพระเอกของเรื่องมักจะทำร้ายทุบตีนางเอกอยู่เสมอ แต่สำหรับคู่สามีภรรยาดังกล่าวนี้ไม่เหมือนกับในละครโทรทัศน์ เพราะว่าคนที่ถูกทำร้ายทุบตีกลับเป็นสามี

นอกจากนี้ผู้เขียนยังกล่าวถึงนายฮานาฟิคนขับรถบ้านผู้เขียนทำให้คิดอื่นซึ่งเป็นศิลปินคนหนึ่งมาทำงานที่บ้านผู้เขียนเกิดความขุ่นเคือง ผู้เขียนใช้กลวิธีดังกล่าวเพื่อสร้างอารมณ์ขันในข้อความต่อไปนี้

...นายฟิก็มาถึง หอบหัวข้าวของพะรุงพะรัง เดินทักยนิฉัตรแก่ก็เอือกกักอยู่พักใหญ่ จึงค่อยเย็บหน้าซื่อ ออกมาทางช่องประตูแง้ม แล้วกล่าวว่า “ผมซื่อทุเรียนกวนมาฝาก---”

‘เออ---ออเจ้าระยำถึงเพียงนี้ ยังมีแค้นใจถึงเรา---’ ทิดอื่นคำนี้ฟังพลาทางตอบวจิตด้วยใจอ่อนลงนิด

“ขอบใจละคะ ที่อุตสาหะชวนขวาชื้อมาฝาก ทูเรียนกวนทางนี้ก็มีอยู่เยอะแล้ว เธอจงเอากลับไปฝากลูกเล็กที่เกิดจากเมียวี่งี่งี่ของเธอเถอะไป—อย่าอาลัยแก่เราเลย”

นายพีค่านับพลางตอบว่า

“หามิได้ขอรับได้เท่า—ทูเรียนกวนนี้ ผมนำมาฝากแซ่ผู้เขียนต่างหาก มิได้นำมาฝากได้เท่า โปรดอย่าได้เข้าใจผิดไป” (ศศิวิมล, 2539 : 31)

ข้อความข้างต้นเป็นบทสนทนาของนายฮานาฟีกับทิดอ้นที่นายฮานาฟีลวงให้ทิดอ้นซึ่งเป็นคู่ปรับกันเข้าใจผิดว่านายฮานาฟีซื้อทูเรียนกวนมาฝากจึงกล่าวขอบใจ แต่สุดท้ายนายฮานาฟีกลับบอกว่าไม่ได้ซื้อมาฝากทิดอ้นแต่ฝากแซ่ในตู้เขียน

เรื่องสมบัติแผ่นดิน ผู้เขียนกล่าวถึงการแก้แค้นระหว่างหญิงชราสองคนคือยายเหี้ยมกับยายหนิม ดังนี้

ยายเหี้ยมมิได้รอช้า หาผลไม้ม่วงหาวมะนาวโห่ ซึ่งที่จริงก็คือมะนาวธรรมดา ๆ นี้แหละ มาผ่าบริกรรมคาถานารายณ์กริ่งจักรสำรวมจิตสามคาบ หลับหูหลับตาบิบน้ำมะนาวคั้นลงที่ฝ่าอุทลบนั่นทันที

ความขื่อนี้ บูราณท่านว่า ถ้าฝ่าจับประจำเดือนของสตรีใดในพิภพจนแดนต้องนำมะนาวจากผู้อุตรีพิเรนทร์แกลังกระทำยอมมีอันเป็นไป บังเกิดโรคภัยโรคาพาธเบียดเบียนไปกว่าชีวิตจะหาไม่ อย่าได้สมเพท์เลย ๆ

แต่อนิจจา ประทุษจริตของยายเหี้ยม จะได้สัมฤทธิ์ผลก็หาไม่

เหตุเพราะยายหนิม ได้หมอลประจำเดือนมาร่วมสิบปีเข้านี้แล้ว

แลผ้านั้น หาใช้กรรมสิทธิ์ที่เกิดแต่แก่โดยชอบธรรมทั้งพฤตินัยและนิคินัยก็เปล่าทั้งเพ แก่อดสำห้มานะคั้นคั้นคั้นหาจบจนพบแล้ว แย่งพรากปากหมา แต่ยังมีทันทั้งให้กะรุ่งกะริ่ง ที่ทางแพรงข้างลำประ โคงนั้นนั่นเอง (ศศิวิมล, 2539 : 207-208)

ข้อความดังกล่าวเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากยายหนิมนำผ้าอนามัยที่ใช้แล้วขว้างทิ้งบนหลังคาบ้านยายเหี้ยมเพื่อจะได้เป็นสมบัติของยายเหี้ยม เหมือนกับที่ยายเหี้ยมเคยอ้างว่าสิ่งใดอยู่ในเขตแดนใครยอมเฝ้าของผู้นั้น เหมือนครั้งที่กิ่งมะม่วงของยายหนิมยื่นเข้าไปในเขตบ้านของยายเหี้ยม ยายเหี้ยมก็อ้างว่าเป็นของตน การกระทำของยายหนิมสร้างความไม่พอใจ

ให้กับยายเหี้ยมเป็นอย่างยิ่ง ยายเหี้ยมจึงคิดแก้แค้น โดยนำผ้าอนามัยผืนนั้นมาบีบน้ำมะนาวใส่ ตามความเชื่อว่าจะทำให้เจ้าของผ้าอนามัยเกิดอาการเจ็บไข้ได้ป่วย แต่การกระทำของยายเหี้ยมก็ไม่เกิดผลเพราะผู้เขียนหักมุมว่าผ้าอนามัยผืนนั้นไม่ใช่ของยายหนิม เพราะยายหนิมหมดประจำเดือนมาเป็นเวลานานแล้ว ผู้อ่านจะรู้สึกขบขันเพราะถูกพลิกความคาดหมาย

เรื่องจำเลยรัก กล่าวถึงอ้อยซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของผู้เขียนได้เล่าเหตุการณ์ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจค้นห้องพักให้เพื่อนฟัง ดังข้อความนี้

อย่างไรก็ดี ตำรวจก็ได้ค้นประตูเข้ามาจนได้ บอกกับอ้อยว่ามีของหายในหอนี้ เจ้าทุกข์มาแจ้งความจึงต้องตรวจค้นทุกห้องไปไม่มีเว้น...การค้นอย่างหั่นแหลก ตะเยียดทุกซอกทุกมุมจึงบังเกิด เขาแสดงหมายค้นให้ดูเป็นหลักฐานถี่ถ้วน

“หนูกลัวเขาจะมาค้นของลับหนูล่ะ”

“แล้วเขาค้นหรือเปล่าล่ะ?”

“ค้นล่ะ”

“ฮ่า!”

เสียงอุทานอุทกตระหนกใจดังขึ้นพร้อม ๆ กับหลายเสียงต่อสมคะเน ทั้ง ๆ ไม่เห็นมีอะไรน่าประหวั่นสักเล็กน้อยสำหรับยายอ้อย เพราะเธอหมายถึงเพียงของลับส่วนตัวของสตรี เช่น ยกทรง กางเกงใน วัสดุขับประจำเดือน และสิ่งละอันพันละน้อยจุกจิกที่เธอเก็บงำไว้ตามตู้โต๊ะต่าง (ศศิวิมล, 2541 : 174)

ข้อความข้างต้นอ้อยได้เล่าว่ากลัวเจ้าหน้าที่ตำรวจจะค้นของลับของตน กลุ่มผู้ฟังย้อนถามด้วยความสนใจว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ค้นของลับของอ้อยหรือไม่ อ้อยตอบว่าค้น คำว่า “ของลับ” จากการเล่าของอ้อยสร้างความตระหนกตกใจให้แก่ผู้ฟังเป็นอย่างยิ่ง เพราะคำว่า “ของลับ” คนโดยทั่วไปจะเข้าใจว่าหมายถึงอวัยวะเพศ แต่ความเป็นจริงแล้ว “ของลับ” ในความหมายของอ้อยคือสิ่งของเครื่องใช้ส่วนตัวที่อ้อยไม่ยอมให้ใครพบเห็น

เรื่องเขี้ยวช่วย เสียดศรี ตอนที่กล่าวถึงความเชื่อเรื่องการเก็บของที่ชำรุดเสียหายไว้ว่าจะ เป็นอัปมงคล ผู้เขียนใช้กลวิธีการลวงให้คิดหรือพลิกความคาดหมายเพื่อสร้างความขบขันในเนื้อเรื่องตอนดังกล่าวได้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

แล้วเพชรพลอยร้าวล่ะ เก็บไว้มีเข้าขำขอาภัพอัปมงคลคอกหรือ?

ขอตอบได้เลยว่า เก็บไว้คนใส่เองไม่ตีแม่ เขี้ยวช่วยที่สุด

ทางที่ดีควรส่งเพชรพลอยร้าวฉานนั้น ๆ มาเก็บไว้ที่นี่ จะได้เอาไว้แต่งตุ๊กตะตง ตุ๊กตะตาคงหุ่นกระบอกกระแบบเป็นศิลปะสมบัติของชาติศาสนาสืบไป (ศศิวิมล, 2541 : 287-288)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนลงให้คิดว่า การเก็บเพชรพลอยร้าวเป็นสิ่งที่ไม่สมควรทำอย่างยิ่ง ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดว่าน่าจะเอาไปทิ้งหรือทำลาย แต่ผู้เขียนกลับแนะนำว่าควรส่งเพชรพลอยร้าวเหล่านั้นมาให้ผู้เขียนเพื่อใช้ตกแต่งตุ๊กตาคงหุ่นกระบอกของผู้เขียนดีกว่า

สรุปได้ว่ากลวิธีการลงให้คิดหรือพลิกความคาดหมายในความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของศศิวิมล ผู้เขียนได้นำเหตุการณ์ปกติธรรมดาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันมาเป็นเนื้อหาในการดำเนินเรื่อง แล้วมีการลงความคิดหรือพลิกความคาดหมายของผู้อ่านในตอนหลัง ซึ่งความขบขันจะเกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านรู้ว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่คิดไว้กลับพลิกผันไปเป็นอีกอย่างหนึ่ง

5. การสร้างตัวละครที่บกพร่องหรือผิดปกติ

การสร้างตัวละครที่บกพร่องหรือผิดปกติ คือ การนำข้อบกพร่องหรือผิดปกติของตัวละครในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น รูปร่าง หน้าตา อุปนิสัย สติปัญญา เป็นต้น มากล่าวถึงด้วยการตอกย้ำหรือแสร้งยกย่องปมด้อยว่าเป็นสิ่งที่ดีหรือสวยงาม ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจตัวละครเพราะลักษณะด้อยเหล่านี้จะกลายเป็นจุดเด่นที่ก่อให้เกิดอารมณ์ขันได้ (สปีน ต้น โสภณ, 2538 : 230)

เรื่องรักข้างร้ว ตอนที่ผู้เขียนบรรยายลักษณะรูปร่างของชายคนหนึ่งทำงานเป็นกรรมกรก่อสร้างใกล้บ้านผู้เขียน ส่งจดหมายมาให้หญิงรับใช้บ้านผู้เขียนเพราะอยากมีคู่รัก ดังนี้

พิจารณาตามรูปลักษณะดังกล่าว บุคคลผู้เข้าขายสงสัยที่สุดน่าจะเป็นนายคำดับเบ็ดนี้ เพราะชอบแสดงสมรรถนะพลังกำลังทางเพศ ถอดเสื้อออกกวอดกล้ามเนื้อ อันเป็นการช่วยยกยูกามารมณ์ต่อหน้ากลุ่มสตรีผู้ใช้แรงงานเสมอ ๆ โดยมีได้เกรงอกเกรงใจ

อนึ่ง ถ้าจะดูตามตำราโหงวเฮ้ง การไม่มีขนในที่ที่ควรจะมีจะด้วยถอนด้วยโกนหรืออย่างไรก็แล้วแต่ จัดว่าเป็นลักษณะของบุรุษโทษ ไม่ควรคบค้า โดยเฉพาะเอามาทำแฟนหรือสามี ผู้ชายที่ไม่มีขนรักแร้นี้ ถือว่าจิตสันถิย์ยิ่งกว่าแกงจืดคัมพิก แล้วลืมใส่ถุงแห้งเสียอีก (ศศิวิมล, 2537 : 26)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนใช้คำว่า “คำดับเบ็ด” บรรยายสีผิวซึ่งเป็นการสื่อความหมายให้เห็นว่าชายผู้นั้นมีผิวดำมาก ส่วนการไม่มีขนรักแร้ก็จัดเป็นลักษณะของบุรุษโทม ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของซุกในเรื่องพระเวสสันดร ทั้งนี้ผู้เขียนยังกล่าวถึงความเชื่อของผู้ชายที่ไม่มีขนรักแร้จะมีความบกพร่องเรื่องเพศสัมพันธ์อีกด้วย

เรื่องวิมานนี้สีชมพู ผู้เขียนบรรยายถึงนายฮานาฟีที่มีรูปร่างหน้าตาขัดแย้งกับสมญานามที่ได้รับ คือ “วาเลนติโน” ซึ่งหมายถึงผู้ที่มีความโดดเด่นในเรื่องความเจ้าชู้ ดังข้อความต่อไปนี้

วาเลนติโนแขกที่ว่า มีชื่อว่าฮานาฟี เรียกกันสั้น ๆ ว่าฟี ... ตัวเล็กผอมเกร็งไปหมดทั้งร่าง ตาเล็กถลอกถลอก คมเฉียบเหล่าน้อย ๆ ฟันซี่แหลมเล็กผุเน่าหมดทั้งปาก ขอบน่องกางเกงขาสั้นบานกว้าง เผยให้เห็นขาตะเกียบแก้งโค้ง แขนก็เล็กผอมยาว มีเส้นเลือดพันไปพันมาตลอดลำ สรุปรวมแล้วดูเหมือนผีลูกกรอก (ศศิวิมล, 2539 : 19)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนกล่าวว่านายฮานาฟีที่มีรูปร่างหน้าตาเหมือน “ผีลูกกรอก” เพราะตัวเล็กผอมเกร็งทั้งตัว ตาเหล่ ฟันซี่เล็กแหลม และผุเน่าทั้งปาก ขาและแขนเล็ก มีเส้นเลือดพันอยู่ตลอดแขนจนเห็นได้ชัด เมื่อพิจารณาจากส่วนต่าง ๆ ของร่างกายแล้วก็ไม่น่าดูแม้แต่น้อยซึ่งขัดแย้งกับภาพของหนุ่มเจ้าเสน่ห์คือวาเลนติโน

นอกจากนี้ผู้เขียนยังบรรยายถึงเด็กสาวคนหนึ่งซึ่งตาเรียวผู้ที่มาซ่อมรางน้ำบ้านของผู้เขียนได้อ้างว่าเป็นหลานสาว มีรูปร่างหน้าตา รวมทั้งบุคลิกลักษณะไม่เป็นที่ต้องตาผู้พบเห็น ดังนี้

กองทะเบียนประวัติและโหงวฮั่งประจำสำนัก รายงานถึงลักษณะของหลานสาวตาเรียวอย่างละเอียด เมื่อได้สังเกตสังคามาลี้ถ้วนแล้ว ว่าเป็นเด็กกินจุมาก กินกับก็เปลืองกับ กินข้าวก็เปลืองข้าว ยังกับมีปอบสิงอยู่สักห้าตัว ตัวนิคแกร็นเกร็ง หน้าอกแบนราบเรื้อยตงมาเป็นพุงช้อยอย่างเด็กผู้ชาย ผมหคยาวเหยียดถึงกลางหลัง หน้าเล็ก ๆ แก่ ๆ คำ ๆ เหมือนชะนิมังกฎไม่ว่าจะพิศดูด้านไหน สรุปรวมว่าขีดหูขีดตาไปหมด โดยเฉพาะแววจักญกล้ำเงิน โลกเงินลม ดูอิเห็นชะมดแม่ม่ายแก่ เมื่อต้องแสงไฟแล้ววูบหลบผลอบแปลบไปมา (ศศิวิมล, 2539 : 44)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนพรรณนาให้เห็นข้อบกพร่องหรือความผิดปกติของเด็กสาวคนหนึ่งในเรื่อง โดยนำไปเปรียบเทียบกับสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างน่าขบขัน กล่าวคือ กินจุเหมือนมีปอบสิง

อยู่สักห้าตัวแต่กลับมีรูปร่างเล็กผอมแกร็น หน้าตาไม่สวยงามเหมือนชะนีมงกุฎหรือชะนีหัวมงกุฎ หมายถึง ชะนีชนิดหนึ่งตัวผู้สีดำ ตัวเมียสีเทา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 : 352) แวดตาเหมือนแวงตาของอีเห็น ชะมด และแม่ม่ายแก่ เพราะดูจนโลกไม่เหมาะกับวัย ผู้เขียนยังสรุปอีกว่าดูแล้วชักหูจัดตาไปหมด

เรื่องจำเลยรัก ผู้เขียนเล่าถึงเพื่อนร่วมงานหญิงที่ชื่ออ้อย มีความผิดปกติเรื่องปากที่ใหญ่และกว้าง ดังข้อความต่อไปนี้

อ้อยกระพุ่มมือไหว้เมื่อได้รับลิปสติก แต่เธอไม่กล้าทา หากหลังจากอดเอื้อนแรงถูกขยู่อยู่พัก เธอก็ควักออกมาทา...

มีผู้แนะนำให้เอาผู้กันเขียนรูปสีน้ำเบอร์ 6 ของสง่า มยุระ มาใช้แทนผู้กันทาปาก อ้อยทำตาม วาดลิปสติกจนเต็มปากยิ้มยั่ววน ดูอีกทีก็เหมือนปากปลาเงินปลาทอง ไม่มีผิดทั้งกว้างทั้งใหญ่อยู่บนใบหน้าเล็กๆ (ศศิวิมล, 2541 : 171-172)

ข้อความข้างต้นกล่าวถึงปัญหาเรื่องความสวยความงามของอ้อย ที่ริมฝีปากกว้างและใหญ่กว่าคนทั่วไป มีผู้แนะนำให้อ้อยนำผู้กันเขียนรูปมาใช้แทนผู้กันทาปาก อ้อยได้ทดลองทำเพื่อที่จะดูสวยขึ้นแต่กลับทำให้ปากของอ้อยเหมือนกับปากปลาเงินปลาทอง การเปรียบเทียบดังกล่าวทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการและอารมณ์ขัน

เรื่องสั้นรัก สิ้นสุข ผู้เขียนกล่าวถึงตัวละครในวรรณคดีเรื่องจันทโครพ คือ จันทโครพและโจรป่าโดยกล่าวเปรียบเทียบรูปร่างหน้าตาของจันทโครพกับโจรป่า ดังข้อความต่อไปนี้

จันทโครพตาย นางโมราต้องไปเป็นเมียโจรตามระเบียบ ซึ่งคงจะตื่นตื่นกว่าเป็นเมียจันทโครพ โจรป่าควรกำยำลำสันสูงใหญ่ ขนเคราอะไรก็มีให้ลูบเล่นพอสาก ๆ ไม่เหงาเมื่อ

บทรักใคร่ล้วนรุนแรงทะเมงทะมัด กล้ามเนื้อเหงื่อชุ่มเป็นมันเยิ้ม อาจมีเกลื่อนดอกหมากประปราย เหมือนสาวกลิ้งตัวกลิ้งเต่าพอควรอย่างที่เขารเรียกว่า... กลิ่นผู้ชาย พระจันทโครพถึงจะหล่อ แต่ก็หล่อแบบถูกเจ้าลูกนาย พริ้ม ๆ ขาว ๆ ซีด ๆ แหะ ๆ และ ๆ ตัวเป็นเนื้อ ๆ ตาขมมนิด ๆ ปากเล็ก ๆ ฐู่ ๆ ยิ้มจืด ๆ อย่างวิทวัส แล้วมันจะเป็นรสเป็นชาติอะไร เหมือนกินผักบวบ (ศศิวิมล, 2541 : 301-302)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนได้บรรยายลักษณะของจันทโครพกับโจรป่าที่มีความแตกต่างกัน ทั้งในเรื่องรูปร่างหน้าตา และบุคลิกลักษณะ กล่าวคือจันทโครพหล่อแบบลูกเจ้าลูกนาย ผิวขาวซีด แหะ ๆ และ ๆ หน้าตาจืดจืด ต่างกับโจรป่าที่ดูกำยำ มีหนวดเครา ตามตัวมีเหงื่อชุ่มเป็นมันเยิ้ม มีกลิ่นคาวเหงื่อ ๆ ประปราย และมีกลิ่นตัว ลักษณะดังกล่าวของโจรป่าที่ผู้เขียนกล่าวน่าจะให้นางโมราพอใจมากกว่าจันทโครพ ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ขันได้เป็นอย่างดี

ในเรื่อง *ลิมชาติ* ผู้เขียนกล่าวถึงตัวละครที่แสดงโชนเรื่องรามเกียรติ์ของประเทศ อินโดนีเซีย มีรูปร่างหน้าตา และการร่ายรำที่สร้างความขบขันให้แก่ผู้อ่าน ดังข้อความนี้

...ตัวรามายณะของแขกชวาหรือแขกอินโด พระราม พระลักษมณ์ล้วนปลอม ฝ่ายพุงป่องเล็กน้อย หน้าแหลมเป็นปลาจวด เรื่องรามเกียรติ์ของอินโดนีเซียที่เห็นทางโทรทัศน์รำเองร้องเองคล้าย ๆ ลิเกบ้านเรา หนุมนใส่ถุงมือสีขาว ทำรำรำกลานขาต่าง เล่นกับพื้นเวทีตลอด มีค้อยจะลุกขึ้นให้เป็นที่ เป็นลำเป็นสัน เหมือนคนเป็นง่อยเปลี้ยเสียขา (ศศิวิมล, 2542 : 16)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึงศิลปินอินโดนีเซียที่แสดงเป็นพระรามและพระลักษมณ์ ในโทรทัศน์ที่ผู้เขียนได้ชมว่ามีรูปร่างผอม ท้องป่อง หน้าแหลมเหมือนปลาจวด ผิดกับพระราม และพระลักษมณ์ของไทยที่มีรูปร่างงดงาม หน้าตาหล่อเหลา นอกจากนี้ลักษณะการร่ายรำของก็ไม่สวยงามแต่อย่างใด เพราะรำแล้วดูเหมือน “คนง่อยเปลี้ยเสียขา”

เรื่อง *มนุษย์สัมพันธ์* กล่าวถึงรูปร่าง หน้าตา และพฤติกรรมของหญิงสาวซึ่งเป็นผู้รักของเพื่อนที่มาร่วมเดินป่ากับคณะของผู้เขียน ดังข้อความต่อไปนี้

หญิงสาวนั้นเป็นหญิงร่างผอม ตัวยัด ๆ เหมือนแยม ใบบหน้าแหลมเหมือนปลาอินทรี อายุอานามไม่น่าจะเกินยี่สิบห้า ดูอากัปกริยาคงจะมีใจหญิงที่ยังเป็นสาว มิฉะนั้นคงไม่กล้าหาญมาแต่ผู้เดียว...รถที่หล่อนนั่งก็ต้องจอดเป็นระยะ ๆ เนื่องจากหล่อนจะอ้วก จะเป็นด้วยเมารถหรือเมาฝุ่นก็แล้วแต่ ทำให้รถคันอื่นต้องจอดรอเป็นแถว นั่ง ๆ ไปเดี๋ยวก็จอดอ้วกอีกทุกคนในคณะจึงตั้งสมญาลับหลังหล่อนว่า “อีอ้วก” (ศศิวิมล, 2542 : 14)

ข้อความข้างต้นผู้เขียนกล่าวเปรียบเทียบกับผู้หญิงคนดังกล่าวว่ารูปร่างผอมเหมือนแยม และหน้าแหลมเหมือนปลาจวด ทั้งยังอาเจียนตลอดการเดินทางจนมีคนในคณะเดินทางแอบตั้ง

สมญานามให้ว่า “อียวก” ทั้งลักษณะรูปร่างหน้าตาและสมญานามของผู้หญิงคนดังกล่าวทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการและอารมณ์ขึ้นได้

สรุปได้ว่ากลวิธีการสร้างตัวละครที่บกพร่องหรือผิดปกติเพื่อสร้างอารมณ์ขึ้นในความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของศศิวิมล ผู้เขียนจะนำตัวละครที่เป็นคนรอบข้าง หรือตัวละครในวรรณคดีมากล่าวบรรยายและเปรียบเทียบให้ผู้อ่านเห็นถึงความผิดปกติและความบกพร่องของตัวละครเหล่านั้น

กลวิธีการสร้างอารมณ์ขึ้นที่ปรากฏในความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของศศิวิมลทั้ง 21 เรื่อง ได้แก่ กลวิธีการล้อเลียนหรือเสียดสี การสร้างให้เป็นเรื่องเพศหรือเรื่องสัปดน การสร้างเรื่องให้เกินจริงหรือผิดความจริง การตวงให้คิดหรือพลิกความคาดหมาย และกลวิธีการสร้างตัวละครที่บกพร่องหรือผิดปกติ ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการและเกิดอารมณ์ขึ้นได้ การสร้างอารมณ์ขึ้นจึงเป็นความสามารถในการเสนอความรู้สึกนึกคิด ประสบการณ์ หรือเหตุการณ์ทั่วไป ผนวกกับกลวิธีที่เหมาะสมกลมกลืนจนสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ขึ้น และประทับใจในงานเขียนของคน